

המשׁיח והקורונה

ג'ון פייפר

המשיח והקורונה

המשיח והקורונה

ג'ון פייפר

Coronavirus and Christ

John Piper

Copyright © 2020 by Desiring God Foundation

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement

with Crossway.

All rights reserved.

מאנגלית: מרים גבעוני

© 2021. כל הזכויות למהדורה העברית שמורות להוצאת הגפן

office@ha-gefen.org.il

www.ha-gefen.org.il

אין להעתיק לשכפל, לצלם, להקליט, לשכתב, לאחסן במאגר מידע או להפיץ ספר זה או קטעים ממנו בשום צורה או בשום אמצעי - אלקטרוני, אופטי או מכני, ללא אישור מראש ובכתב מהוצאת הגפן.

כל המובאות מהברית החדשה לקוחות מהתרגום החדש של הברית החדשה.

© כל הזכויות לתרגום החדש של הברית החדשה שמורות לחברה

לכתבי הקודש בישראל.

נדפס בישראל

ISBN 978-965-70-10-4

תוכן העניינים

7..... הרקע: נגיף הקורונה

חלק א: האלוהים השולט על הקורונה

1. בוא אל הסלע..... 11
2. יסוד איתן..... 19
3. אלוהים צדיק..... 25
4. ריבון מעל כול..... 31
5. אלוהים מולך וזוהי בשורה טובה..... 37

חלק ב: מה אלוהים עושה באמצעות הקורונה?

- 45..... הנחות יסוד
6. תמונה של הזוועה המוסרית..... 49
7. עונש ספציפי משמיים..... 55
8. קריאת השכמה לקראת שיבת המשיח..... 59
9. קריאה להשתנות בהתאם לשלמותו האין סופית של המשיח..... 63
10. מעשים טובים בשעת סכנה..... 71
11. שחרור השורשים כדי להגיע לעמי העולם..... 77

- 81..... תפילת סיום
- 83..... מקורות

קיצורי שמות ספרי התנ"ך והברית החדשה:

הברית החדשה	התנ"ך
מתי	ברא'
מרק'	שמות
לוקס	ויק'
יוח'	במד'
מה"ש	דבר'
רומ'	יהו'
קור"א	שופ'
קור"ב	שמ"א
גלט'	שמ"ב
אפס'	מל"א
פיל'	מל"ב
קול'	ישע'
תסל"א	ירמ'
תסל"ב	יחז'
טימ"א	הושע
טימ"ב	יואל
טיט'	עמוס
פילמ'	עוב'
עבר'	יונה
יעקב	מיכה
פטר"א	נחום
פטר"ב	חבק'
יוח"א	צפנ'
יוח"ב	חגי
יוח"ג	זכריה
יהודה	מלאכי
התג'	תהלים
	משלי
	איוב
	שיר השירים
	רות
	איכה
	קוהל
	אסתר
	דניאל
	עזרא
	נחמיה
	דברי הימים א
	דברי הימים ב

הרקע: נגיף הקורונה

אני כותב את הספרון הזה בשלהי חודש מארס 2020, בראשיתה של מגפה כלל-עולמית הנקראת "קורונה", ובשמה המדעי - Covid-19. הנגיף פוגע בריאות ובמקרים הקשים ביותר גורם למוות מחנק.

מקרה המוות הראשון ממגפה זו תועד בשישה בינואר 2020. בזמן כתיבת שורות אלה, מאות אלפי בני אדם מכל רחבי העולם חולים בקורונה, ורבבות כבר מתו. עדיין לא נמצאה תרופה למחלה. עד שתקרא את הדברים האלה, תדע הרבה יותר טוב ממני על התפתחות המצב. לכן אין צורך שאפרט מהם הצעדים הננקטים למניעת התפשטות הנגיף או מהו המחיר הכלכלי שהוא גובה. מפגשים חברתיים, נסיעות, כנסים, אספות קהילה, מופעים והצגות, מסעדות, אירועי ספורט ועסקים עומדים על סף שיתוק. המצב הזה איננו חסר תקדים, לא בעולם ולא באמריקה. במגפת השפעת הכלל-עולמית שהכתה את העולם בשנת 1918,

מתו ברחבי העולם חמישים מיליון איש (לפי הערכות של CDC - המרכזים לבקרת מחלות).¹ בארצות הברית מתו יותר מחמש מאות אלף איש. אנשים חשו בתסמינים בבוקר וכבר לא היו בין החיים בערב. הרשויות אספו את הגופות מחצרות הבתים ופינו אותן לקברות המונים שדחפורים כרו. אדם נורה כי לא עטה מסכה. בתי הספר היו סגורים. המנהיגים דיברו על סוף העולם. ברור שתקדימים אינם מוכיחים דבר. העבר הוא בבחינת אזהרה, לא גורל. ובכל זאת, תקופה זאת חושפת את השבריריות של העולם. היסודות האיתנים לכאורה מזדעזעים ומתערערים. עלינו לשאול את עצמנו: האם רגלינו עומדות על סלע? סלע איתן שלעולם לא ירעד?

חלק א

האלוהים השולט על הקורונה

פרק 1

בוא אל הסלע

אני מרגיש צורך לכתוב כי מי שמבסס את התקוות שלו על סבירות וסיכויים, מבסס אותן על בסיס רעוע. סבירות כגון שלושה אחוזים לעומת עשרה אחוזים, בני נוער לעומת קשישים, מחלות רקע לעומת היעדר מחלות קודמות, אזור עירוני לעומת אזור כפרי, בידוד לעומת מפגש חברים בבית. הסבירות מספקת מעט מאוד תקווה. היא איננה קרקע יציבה שאפשר להתבסס עליה. יש דרך טובה יותר. יש בסיס איתן יותר: הסלע המעניק ודאות וביטחון במקום הסבירות, שאיננה אלא חול.

כאשר הסרטן הופיע

אני זוכר שב-21 בדצמבר 2005 הודיעו לי שיש לי סרטן הערמונית. כל השיחות בשבועות שלאחר מכן היו על סבירות וסיכויים. הסבירות של מה שיקרה אם נמתין. הסיכויים להחלים בעזרת

תרופות. סיכויי ההצלחה של טיפולים הומיאופתיים. הסיכויים של התערבות כירורגית. אשתי נואל ואני התייחסנו למספרים ברצינות רבה אבל בערבים חייכנו זה לזה ואמרנו: התקווה שלנו איננה מבוססת על סבירות. היא נעוצה באלוהים.

לא התכוונו לומר "אנחנו בטוחים במאה אחוז שאלוהים ירפא אותי ואילו הרופאים יכולים בסך הכול לומר לי מה הסבירות שאבריא". הסלע שאנחנו מדברים עליו הוא טוב בהרבה. כן, הוא טוב מריפוי.

עוד לפני שהרופא התקשר כדי לומר שיש לי סרטן, אלוהים כבר הזכיר לי בצורה מדהימה את הסלע שעליו אני עומד. הייתי אצל האורולוג בבדיקה שגרתית. אחרי הבדיקה הוא התבונן בי ואמר: "אני רוצה לעשות ביופסיה".

"באמת?" שאלתי. "מתי?"

"עכשיו, אם יש לך זמן".

"בסדר, אני מפנה לזה זמן".

הוא הלך להביא את המכשיר, ואני התפשטתי, לבשתי את הכותונת הכחולה הלא מחמיאה של בתי חולים, והיה לי זמן לחשוב על המתרחש. "אז הוא חושב שאולי יש לי סרטן". העתיד שלי בעולם הזה החל להשתנות לנגד עיניי, ואלוהים הזכיר לי משהו שקראתי לאחרונה בכתבי הקודש.

אלוהים דיבר

בוא נבהיר. אינני שומע קולות. לפחות מעולם לא שמעתי קולות. אני בטוח שאלוהים מדבר כי כתבי הקודש הם דברו (ארחיב את הדיבור על כך בפרק הבא). הוא דיבר פעם אחת ולתמיד והוא עדיין מדבר באמצעות דברו. כתבי הקודש הם קולו של אלוהים אם מבינים אותם כראוי.

אלה הדברים שאלוהים אמר לי במרפאה של האורולוג בזמן שהמתנתי לביופסיה שעמדה לאשר שאכן יש לי סרטן: "ג'ון פייפר, זה לא עונש. חי או מת, אתה תהיה איתי". זה השכתוב שלי. הינה מה שהוא באמת אמר:

כי אלוהים לא יעדנו לזעם אלא לנחול ישועה על ידי אדוננו ישוע המשיח אשר מת בעדנו למען נחיה יחד איתו, בין שאנו ערים ובין שאנו ישנים.
(תסל"א ה 9-10)

"בין שאנו ערים ובין שאנו ישנים", כלומר בין שאנחנו חיים ובין שאנחנו מתים - אנחנו נחיה עם אלוהים. איך זה יכול להיות? אני חוטא. לא היה יום בחיי - אף לא יום אחד - שלא חטאתי לדרישות אלוהים לאהבה ולקדושה. אם כך, איך זה יכול להיות? איך אלוהים יכול לומר: "אתה, ג'ון פייפר, תהיה איתי, חי או מת?"

אלוהים ענה על השאלה עוד לפני ששאלתי אותה. זה בזכות ישוע. ישוע לבדו. בזכות מותו לא יהיה עליי שום זעם. לא כי אני מושלם. החטאים שלי, האשמה שלי והעונש שלי נפלו על מושיעי, ישוע המשיח. הוא "מת בעדנו". זה מה שכתוב בדבר אלוהים. לכן, אני חופשי מחטא. חופשי מעונש. בטוח ומוגן בחן ובחסד של אלוהים. "חי או מת, אתה תהיה איתי".

זה שונה מאוד מהישענות על סבירות וסיכויים במקרה של סרטן או במקרה של קורונה. זהו הסלע האיתן שעליו אני עומד. הוא איננו רעוע. הוא איננו חול. הייתי רוצה שגם רגליך יעמדו על הסלע הזה. לכן אני כותב.

האם הסלע הזה איתן רק לגבי העולם הבא?

אבל זה לא הכול. אחד הקוראים עשוי לומר: "אנשים מאמינים כמון מוצאים תקווה רק בעתיד. אם הם יודעים שהם יהיו מוגנים אחרי המוות, טוב להם. אבל 'קול אלוהים' שהם מדברים עליו איננו נשמע במצבים שלנו כאן ועכשיו. אולי אלוהים התחיל הכול בבריאה ומסיים את הכול באושר ועושר, אבל מה עם מה שקורה בינתיים? איפה הוא עכשיו - ממש עכשיו, בזמן ההתפרצות הזאת של הקורונה?"

יכול להיות שאני באמת מייחס חשיבות רבה לשמחה הנצחית עם אלוהים אחרי המוות לעומת סבל נצחי, למשל. לי זה נראה סביר. אבל הסלע שעליו אני עומד (הסלע שהייתי רוצה לשתף אותך בו) הוא באמת הסלע שעליו אני עומד עכשיו. עכשיו!

אני חי את מגפת הקורונה העולמית. כולנו חיים אותה. ואם זאת אינה הקורונה, זה הסרטן שעלול לשוב. או התסחיף הריאתי הלא מוסבר משנת 2014 שעלול להתנתק ולעבור למוח ולהפוך אותי לאדם חסר בינה שלעולם לא יכתוב עוד מילה. או אלף צרות לא צפויות אחרות שעלולות לפגוע בי - ובך - בכל רגע נתון.

הסלע שעליו אני מדבר הוא הסלע שאני עומד עליו עכשיו. אני יכול לומר שאני עומד על הסלע עכשיו כי התקווה לחיים אחרי המוות היא תקווה בהווה, ולתקווה הזאת בהווה יש עוצמה רבה. תקווה היא כוח. כוח בהווה. התקווה מונעת מאנשים להתאבד - עכשיו. היא עוזרת לאנשים לקום בבוקר ולצאת לעבודה - עכשיו. היא מעניקה משמעות לחיי היום יום גם בתנאים של סגר, בידוד והסתגרות בבית - עכשיו. היא משחררת מאנוכיות הנובעת מפחד ומחמדנות - עכשיו. היא מאפשרת לנו לאהוב, ליטול סיכונים ולהיות מוכנים להקריב - עכשיו.

לכן, עדיף שתיזהר לפני שתזלזל בתקווה לחיי נצח. יכול להיות שאם העתיד שלך אחרי המוות יפה ובטוח, החיים שלך כאן ועכשיו יהיו נעימים ופוריים.

אלוהים שמתעסק בנגיפים

זה מה שיכולתי לומר כדי להגן על הדברים הנעימים שאמר לי אלוהים במרפאה של האורולוג: "חי או מת, אתה תהיה איתי". התקווה הזאת (בזכות מותו ותחייתו של ישוע) גורמת לי לרצות להקדיש את חיי לטובת הזולת עכשיו - במיוחד לטובתו הנצחית. היא מעוררת בי שאיפה עזה לא לבזבז את חיי. היא מונעת ממני לבזבז זמן בעיסוקים חסרי חשיבות. היא ממלאת אותי מרץ והתלהבות לספר על גדולתו של ישוע המשיח. היא גורמת לי לרצות לתת את כל מה שיש לי וגם את עצמי (קור"ב יב 15) כדי להביא איתי אנשים רבים ככל האפשר אל השמחה הנצחית.

זה אומנם מה שיכולתי לומר למי שטוען שהאלוהים של ג'ון פייפר מתמחה בחיי נצח, לא בחיים כאן ועכשיו, אבל אין זה הדבר היחיד שאפשר לומר על הנושא.

האמת היא שהדברים שאני עומד לומר עלולים לגרום למישהו לקום ולומר "רגע! זאת יותר מדי מעורבות של אלוהים בחיים כאן ועכשיו. מדיבורים על אלוהים שרק מארגן את העתיד, עברת לאלוהים שמתעסק בנגיפים".

לא "אני בסדר" אלא "אני מרגיש בסדר"

בוא נאמר זאת כך. כאשר שאלו אותי לפני שהתגלה אצלי הסרטן: "איך הבריאות?" נהגתי לענות: "בסדר". כבר אינני עונה ככה. אני אומר: "אני מרגיש בסדר". יש הבדל. יום לפני שהלכתי

לבדיקה השגרתית של הערמונית, הרגשתי בסדר. ביום המוחרת, אמרו לי שיש לי סרטן. במילים אחרות, לא הייתי בסדר. לכן, אפילו בזמן כתיבת שורות אלה, אינני יודע אם אני בסדר. אני מרגיש בסדר. הרבה יותר בסדר משמגיע לי. אבל יכול להיות שיש לי סרטן עכשיו. או אולי קריש דם. או קורונה.

מה אני מנסה לומר? אני מנסה לומר שהסיבה האולטימטיבית לכך שאסור לנו לומר "אני בסדר" היא שרק אלוהים יודע ומחליט אם אנחנו בסדר עכשיו. לומר "אני בסדר", בזמן שאינך יכול לדעת אם אתה בסדר ואינך יכול לקבוע אם אתה בסדר, זה כמו לומר "מחר אני נוסע לשיקאגו לעשות שם עסקים", בזמן שאין לך שום מושג אפילו אם תחיה עד מחר בבוקר, כל שכן אם תוכל לעשות עסקים.

כך כתוב בכתבי הקודש על דיבורים כאלה:

הוי האומרים: "היום או מחר נלך לעיר פלונית, נעשה שם שנה אחת, נסחר ונעשה הון", ואינכם יודעים מה ילד יום. מה הם חייכם? הלא אד אתם הנראה לרגע ואחר כך נעלם. ראוי היה שתאמרו: "אם ירצה ה', נעשה כזאת וכזאת".
(יעקב ד 13-15)

אם כך, האלוהים המעורב רק בחיים שלאחר המוות התאדה בזה הרגע. זה מה שקורה כשהאור הבהיר של אמיתות הכתובים מאיר על הדעות שלנו, שהן כערפילים מתפוגגים.

אם ירצה ה', נעשה כזאת וכזאת

הסלע שעליו אני עומד (ושאני רוצה שאתה תעמוד עליו) הוא הסלע של פעולת אלוהים בעולם היום ולנצח. כתוב שאם אלוהים רוצה, אנחנו נחיה. אין מעורבות גדולה מזאת בחיים כאן ועכשיו.

זה לא רק "בין שתחיה ובין שתמות, תהיה עם אלוהים" אלא אלוהים יחליט אם תחיה או תמות - עכשיו.

והוא לא רק מחליט אם נחיה או נמות, הוא מעורב אף יותר. "אם ירצה ה', נעשה כזאת וכזאת". הכול, ללא יוצא מהכלל, כלול במילים: "כזאת וכזאת". אלוהים מעורב לגמרי. לחלוטין. הבריאות הזאת או המחלה הזאת. הקריסה הכלכלית הזאת או ההשתקמות הזאת. הנשימה הזאת או הפסקתה.

זה אומר שבזמן שחיכיתי במרפאה עד שהרופא הגיע עם המכשיר לביצוע הביופסיה, אלוהים יכול היה לומר (והוא אמר את זה בהמשך) "אל תפחד. חי או מת, אתה תהיה איתי. ובינתיים, כל עוד אתה חי, שום דבר לא יקרה לך, שום דבר שלא קבעתי מראש. אם אני רוצה, אתה תחיה. אם אני רוצה, אתה תמות. ועד שתמות בהתאם להחלטתי, אני אחליט אם תעשה כזאת וכזאת. תתחיל לעבוד".

זהו הסלע שלי היום, מחר, ולנצח.

בוא אל הסלע

הספרון הזה הוא ההזמנה שלי אליך להצטרף אליי ולעמוד איתי על הסלע האיתן, ישוע המשיח. אני מקווה שהמשמעות תתבהר לך. המטרה שלי היא להראות למה המשיח הוא הסלע ברגע זה בהיסטוריה, במגפת הקורונה הכלל-עולמית הזאת, ומה מרגיש אדם העומד על הסלע ונסמך על אהבת אלוהים העצומה.

פרק 2

יסוד איתן

אין שום משמעות לדעה שלי על הקורונה או על כל נושא אחר. אבל יש משמעות נצחית לדעה של אלוהים. הוא איננו מסתיר את דעתו. אין עמוד בכתבי הקודש שאיננו קשור למשבר הזה.

איתן וטוב

הקול שלי הוא כמו חציר, כמו עשב השדה, אבל קולו של אלוהים הוא כמו גרניט. "יבש חציר, נבל ציץ, ודבר אלוהינו יקום לעולם" (ישע' מ 8; פטר"א א 24-25). ישוע אמר שאת הכתוב בדבר אלוהים "אי אפשר להפר" (יוח' י 35). הדברים שאלוהים אומר הם "אמת, צדקו יחדיו" (תהי' יט 10). אלוהים קבע אותם לעולם: "כי לעולם יסדתם" (תהי' קיט 152). אם אתה מקשיב לאלוהים ומאמין לו, אתה בונה את ביתך על הסלע, לא על החול (מתי ז 24).

דבר אלוהים הוא עצה מהסוג שכדאי לך לשמוע לה: "הפליא עצה, הגדיל תושייה" (ישע' כח 29). "לתבונתו אין מספר" (תהי' קמז 5). כאשר הוא מדבר על הקורונה, דברו איתן, יציב ובלתי ניתן לערעור: "עצת ה' לעולם תעמוד" (תהי' לג 11). "האל תמים דרכו" (שמ"ב כב 31).

מכאן שדבריו משמחים וטובים: "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים" (תהי' יט 11). הם בהחלט השמחה שבחיי נצח: "אדוננו, אל מי נלך? דברי חיי עולם עימך" (יוח' ו 68).

לכן, דבר אלוהים מעניק שלום ושמחה, גם בשעות היפות ביותר וגם בשעות הקשות ביותר. אין ספק שכך צריך להיות. אני מתפלל שכל מי שיקרא את הספרון הזה יוכל להזדהות עם דבריו של ירמיהו: "ויהי דברך לי לששון ולשמחת לבבי" (ירמ' טו 16). ושים לב: השמחה שבדבר ה' אינה מתפוגגת ברגע ההיסטורי הזה של השגחת אלוהים המרה, בתנאי שלמדנו את הסוד הזה: "כנעצבים אך שמחים תמיד" (קור"ב ו 10). נלמד על הסוד הזה עוד בהמשך, אבל אציג אותו כאן במשפט אחד. הסוד המאפשר לנו להיות "כנעצבים אך שמחים תמיד" הוא **ההבנה שאותה ריבונות שיכולה לעצור את הקורונה ואיננה עושה זאת, היא אותה ריבונות המעניקה חיים למרות הקורונה**. היא לא רק מעניקה חיים, אלא גם מעניקה בהם שמחה. היא מעניקה שמחה בזכות הידיעה המלווה בתקווה שמטרות אלוהים הן להיטיב עם הבוטחים בו, גם במותם.

איך אתה יודע?

לכן, השאלה "איך אתה יודע שכתבי הקודש הם דבר אלוהים?" הופכת לדחופה ביותר. התשובה הקצרה שלי היא שמבעד

לכתובים מאיר כבוד נשגב המתאים בשלמות לתבנית שאלוהים יצר בליבך. הוא מתאים לה כמו גלגל שיניים למוט הילוכים, יד לכפפה, דג למים, כנפיים לאוויר ופיסה אחרונה לתצרף (פאזל) השלם. אני מתאר לעצמי שמישהו יגיב ויאמר: "זה נשמע קצת מיסטי וסובייקטיבי. למה אתה נותן תשובה כזאת?"

כי לפני חמישים שנה, כאשר התחבטתי והתלבטתי על מה לבסס את חיי, הבנתי שהטיעונים שהעלו המשכילים לאורך ההיסטוריה לטובת כתבי הקודש אינם משכנעים את רוב האנשים בעולם. למה? כי הם אומנם נכונים ומועילים במידה מסוימת, אבל הם אינם מובנים לילד בן שמונה, לבן כפר נידח של אנאלפביתים בג'ונגל באיי האוקיינוס השקט, או לאדם הפשוט במערב שההשכלה הפורמאלית שלו מוגבלת. ובה בעת היה לי ברור שאלוהים רוצה שאנשים כאלה ישמעו את דבר אלוהים ויאמינו בלי שיצטרכו לזנק לשם כך אל הלא נודע.

אמונה המבוססת על הכתובים איננה זינוק אל תוך האפלה

ההשקפה של הכתובים על אמונה איננה זינוק אל תוך האפלה. היא מתבקשת ומבוססת היטב. היא איננה נקראת "אמונה" כי אין לה שום בסיס אלא כי היא דורשת אמון. ישוע לא אמר שהמאמינים בו עיוורים, אלא שהלא מאמינים עיוורים (מתי טו 14). "בראותם אינם רואים" (מתי יג 13). אמונה מושיעה בדבר אלוהים מבוססת על ראייה. ראייה אמיתית.

ראייה של מה? זאת התשובה של כתבי הקודש: השטן עושה ככל יכולתו כדי לעוות "את שכלם של הבלתי מאמינים לבל יזרח עליהם אור הבשורה של כבוד המשיח אשר הוא צלם האלוהים" (קור"ב ד 4).

במילים אחרות, מבעד לבשורה, שהיא סיפור הישועה של הכתובים, מאיר סוג של אור רוחני. איזה אור זה? "כבוד המשיח אשר הוא צלם האלוהים". זה לא קסם. זה לא מיסטי כמו מראה של משהו שאיננו קיים. ישוע המשיח הוא אלוהים ואדם נשגב שכבודו המוסרי, הרוחני והעל-טבעי, שהוא יופיו, שלמותו וגדולתו, מאיר מתוך דבר אלוהים ומוכיח שכתבי הקודש הם אמת.

התבנית שאלוהים יצר בנפשו

זאת הסיבה שאני אומר שמבעד לכתובים מאיר כבוד נשגב המתאים בשלמות לתבנית שאלוהים יצר בליבך. כך הוא מחזק את הביטחון שכתבי הקודש הם אמת ורבי ערך.

כן, אני באמת מאמין שבנפשו של כל אדם יש תבנית שאלוהים יצר - סוג של ידע עקיף על אלוהים. כך מסבירים זאת כתבי הקודש בדברים שהם אומרים על כל בני האדם: "כי מה שנודע על אלוהים גלוי בקרבם שהרי אלוהים גילה להם... שהרי למרות שידעים הם את אלוהים, לא כיבדו אותו כראוי לאלוהים" (רומ' א' 19, 21).

כתבי הקודש מלמדים שהידיעה הזאת בליבו של כל אדם מחייבת אותנו לראות את כבוד אלוהים בטבע. באותו אופן, אנחנו גם מחויבים לראות את כבוד אלוהים בישוע באמצעות דברו: "השמיים מספרים כבוד אל" (תהי' יט 2). אנחנו מחויבים לראות את כבודו ולהודות לו. גם בן האלוהים משקף את כבוד האלוהים, ועלינו מוטלת האחריות לראות את כבודו ולהשתחוות לו. יוחנן המטביל כתב: "ואנחנו ראינו את כבודו, כבוד בן יחיד מלפני אביו" (יוח' א' 14).

הכבוד הזה מאיר מדבר אלוהים, מאמת אותו ומקנה לנו יסוד מתבקש ומבוסס היטב לאמונה שכתבי הקודש - התנ"ך והברית החדשה - הם מאלוהים.

טכנולוגיה לעומת טעם

האופן שבו אנחנו לומדים להכיר את כבוד אלוהים בכתובים דומה לאופן שבו אנחנו יודעים שדבש הוא דבש. המדע והטכנולוגיה יכולים להוכיח באמצעות ניסויים כימיים שצנצנת מסוימת מכילה דבש, ממש כשם שחוקרי המקרא יכולים לטעון באופן משכנע שכתבי הקודש אמיתיים מבחינה היסטורית. אבל לא כולנו מדענים או חוקרים. אנחנו מזהים דבש כי אנחנו טועמים אותו.

באותו אופן, יש נעימות נשגבת בכבוד אלוהים הטמון במסר של הכתובים. הוא נוגע בחלק של ליבנו שאנחנו יודעים שאלוהים נטע שם. "מה נמלצו לחיכי אמרתך מדבש לפי" (תהי' קיט 103). "טעמו וראו כי טוב ה'" (תהי' לד 9). הטעימה הזאת והראייה הזאת הן אמיתיות. הן אינן העמדת פנים. הן רואות וטועמות משהו שהוא באמת שם.

כן לסלע המעניק לנו נחמה

לכן, כאשר ישוע אומר "את הכתוב אי אפשר להפר" (יוח' י 35), כאשר שאול השליח כותב ש"כל הכתוב נכתב ברוח אלוהים" (טימ"ב ג 16), וכאשר כיפא השליח כותב ש"רוח הקודש הניעה בני אדם לדבר מטעם אלוהים" (פטר"ב א 21), הלב שלנו אומר "כן". טעמנו וראינו. אנחנו יודעים. והידיעה שלנו מבוססת היטב. איננו מזנקים אל תוך הלא נודע.

הנפש שלנו מצטרפת כולה לקריאה של הכתובים: "ראש דברך אמת" (תהי' קיט 160). "לעולם ה' דברך ניצב בשמיים" (תהי' קיט 89). "כל אמרת אלוה צרופה" (משלי ל 5).

כאשר זה קורה, כל אמת האלוהים מציפה אותנו, אפילו נוכח הקורונה, ונושאת עימה נחמה שאין כמוה: "ברוב שרעפיי

בקרבי, תנחומיך ישעשעו נפשי" (תהי' צד 19). "קרוב ה' לנשברי לב, ואת דכאי רוח יושיע. רבות רעות צדיק, ומכולם יצילנו ה'" (תהי' לד 19-20).

איש איננו יכול לנחם את נפשנו במגפה הזאת כפי שאלוהים יכול לעשות זאת. נחמתו היא בלתי מעורערת. היא הנחמה שמספק סלע גדול וגבוה בים הסוער, והיא נובעת מדברו, כתבי הקודש.

פרק 3

אלוהים צדיק

אלוהים צדיק ולכן הוא יכול להיות הסלע שלנו. סלע שאיננו יציב הוא כמו חיזיון שווא. מגפה כלל-עולמית מזעזעת את הביטחון שלנו שאלוהים הוא צדיק, קדוש, טוב. אם אלוהים איננו צדיק בעיצומה של המגפה הזאת, אין לנו שום סלע.

לכן עלינו לשאול: מהם הקדושה, הצדקה והטוב של אלוהים? כי אם איננו יודעים מהם, איך נדע אם התפרצות הקורונה גרמה להם להתפורר? או לחלופין, איך נדע אם הם היסודות הנצחיים של הסלע, צור ישועתנו?

אנחנו נראה שכתבי הקודש אינם מתארים את הקדושה, את הצדקה ואת הטוב של אלוהים כזהים זה לזה אלא כמשתלבים זה בזה. נתחיל בקדושת אלוהים. מהי?

שלמות נעלה ונצחית

השורש קד"ש מצביע על הפרדה - שונות והפרדה מהכלל. ביחס לאלוהים, ההפרדה הזאת מרמזת על כך שהוא במעמד משלו. הוא כמו יהלום יחיד במינו, יקר ביותר. אפשר לתאר את ההפרדה הזאת של אלוהים במילה "נשגב". הוא כה נפרד וייחודי עד שהוא נשגב מעל כל מציאות אחרת. הוא מעליה והוא יקר יותר מכולה.

כאשר משה היכה על הסלע במקום לדבר אליו כפי שאלוהים ציווה עליו לעשות, אלוהים גער בו: "לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל" (במד' כ 12). במילים אחרות, משה לא התייחס אל אלוהים כאל סמכות עליונה ובלתי מעורערת, אלא כאל עוד סמכות אנושית לצד סמכויות אחרות שאפשר להתעלם מהן. או כפי שאלוהים אמר לישעיה: "ואת מוראו [פחד העם] לא תיראו ולא תעריצו. את ה' צבאות, אותו תקדישו. והוא מוראכם והוא מעריצכם" (ישע' ח 12-13). במילים אחרות, אל תשייכו את אלוהים לאותה קבוצה של כל הפחדים שלכם. "הוא מוראכם והוא מעריצכם", הכוונה ליראה ופחד נפרדים וייחודיים לגמרי, נשגבים. לכן, קדושת אלוהים היא רוממותו ושלמותו האין סופיות והנשגבות מכול. הוא במעמד בפני עצמו. כלומר, קיומו איננו תלוי בדבר כלשהו. הוא קיים מאליו. הוא איננו זקוק לדבר ואיננו תלוי בדבר. הוא שלם. מושלם. לכן הוא יקר ונעלה ביותר. הוא המקור של כל מציאות וכל שלמות.

נשגב אך לא מבודד

אלוהים נעלה ומרומם מעל כל מציאות, אך אין זה אומר שהוא דמות חסרת אהבה ומבודדת. עיקרון היסוד שלפיו השלושה הם

אחד, מעוגן היטב בכתבי הקודש. אלוהים קיים בשלוש ישויות שונות, אבל השלוש האלה הן אחת - מהות אלוהית אחת. אלוהים הוא אחד, לא שלושה. אבל האלוהים האחד הזה קיים באיחוד המסתורי והאמיתי בין האב, הבן ורוח הקודש, וכל אחד מהם נצחי ואין לו ראשית. כל אחד מהם הוא אלוהים באמת.

לכן הקדושה - השלמות והגדולה הנשגבות של אלוהים - איננה מעידה שאלוהים מבודד וחסר אהבה במרומיו האין סופיים. אלוהים האב מכיר ואוהב את הבן באופן שלם, מושלם ואין סופי (מרק' א 11, ט 7; קול' א 13). אלוהים הבן מכיר ואוהב את אלוהים האב באופן שלם, מושלם ואין סופי (יוח' יד 31). רוח הקודש היא הביטוי השלם, המושלם והאין סופי להיכרות העמוקה בין האב לבן ולאהבה שלהם זה לזה.

למה זה חשוב? כי הקשר המושלם הזה בין האב, הבן ורוח הקודש, חיוני לשלמות ולמושלמות של מלוא האלוהים. הקשר הזה חיוני לשלמותו, ליופיו ולגדולתו הנשגבים, כלומר, הוא חיוני לקדושתו.

קדושת אלוהים משתלבת בצדקתו

בתיאור של קדושת אלוהים חסר היבט. כתבי הקודש מלמדים שקדושת אלוהים היא לא רק נשגבת אלא גם מוסרית. מי שקדוש איננו רק קדוש ומופרד אלא גם צדיק.

ההיבט הזה מעורר בהכרח שאלה שהתשובה עליה תשפיע מאוד על האופן שבו אנחנו רואים את הקורונה ביחס לאלוהים: אם צדקה פירושה לעשות את מה שנכון וטוב, וכדי לעשות את מה שנכון וטוב יש להתנהל בהתאם לקנה מידה כלשהו של צדקה, על פי איזה קנה מידה מתנהלת צדקת אלוהים?

לפני הבריאה לא היה שום קנה מידה מלבד אלוהים. לא הייתה שום דרישה מחוצה לו שהוא היה צריך להתאים את עצמו אליה. הוא היה המציאות היחידה. וכאשר רק אלוהים קיים, איך אפשר להגדיר מה נכון וטוב לו לעשות? כלומר, איך קדושת אלוהים יכולה לכלול גם את רוממותו וגם את צדקתו?

התשובה היא שקנה המידה לצדקת אלוהים הוא אלוהים. זהו עיקרון היסוד בכתבי הקודש: "[אלוהים] לא יוכל להתכחש לעצמו" (טימ"ב ב 13). הוא איננו יכול להתכחש לשלמותו, ליופיו ולגדולתו האין סופיים. זהו קנה המידה של אלוהים לצדקה.

לפיכך הממד המוסרי של קדושת אלוהים - צדקתו - הוא מחויבותו הבלתי מעורערת לפעול בהתאם לשלמותו, ליופיו ולגדולתו. כל רגש, כל מחשבה, כל מילה וכל מעשה של אלוהים עולים תמיד בקנה אחד עם השלמות והיופי האין סופיים של מלואו הנשגב. אילו אלוהים התכחש לשלמותו, ליופיו או לגדולתו, הוא לא היה פועל בצדק. הוא היה מפר את קנה המידה האולטימטיבי. הוא לא היה צדיק.

צדקת אלוהים משתלבת בטובו

טובו של אלוהים איננו זהה לקדושתו או לצדקתו אבל הוא משתלב בהם כי קדושתו שופעת טוב וצדקתו מכוונת אותו להרעיף אותו. הם אף פעם אינם סותרים זה את זה.

טובו של אלוהים הוא רצונו לנהוג בנדיבות - לפעול כדי לברך את בני האדם. מלואו ומושלמותו הנשגבים של אלוהים - קדושתו - הם כמו מעיין נובע. זאת הסיבה שהוא רוצה לנהוג בנדיבות. אלוהים איננו זקוק לדבר, ולכן הוא איננו מנצל איש כדי למלא איזשהו חוסר שלו. להפך, הדחף הטבעי שלו הוא לתת, לא לקבל. "גם

אין ידי אדם משרתות אותו כאילו הוא זקוק לאיזה דבר, שהרי ככול הוא נותן חיים ונשמה וכל דבר" (מה"ש יז 25).

אבל טובו איננו מנותק מצדקתו. אלוהים איננו מרעיף אותו באופן הפוגע בשלמותו, ביופיו ובגדולתו האין סופיים. זאת הסיבה שצדקת אלוהים מביאה גם לעונש נצחי ולא רק לטוב. כאשר אלוהים מעניש בגיהנום את החוטאים שאינם חוזרים בתשובה, הוא איננו מרעיף עליהם את טובו. הוא איננו מפסיק להיות טוב, אבל קדושתו וצדקתו מנהלות את האופן שבו הוא מרעיף אותו.

זאת הסיבה שאלוהים מרעיף את טובו בעיקר על האנשים היראים אותו והחוסים בו. "מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, פעלת לחוסים בך" (תהי' לא 20).

היראה והאמונה הבאות לידי ביטוי בפסוק הזה, אינן מאמץ לזכות בטוב אלוהים. חוטאים בניתמות תלויים לגמרי באלוהים ואינם יכולים לעשות דבר כדי להיות ראויים לדבר כלשהו ממנו. טובו לחוטאים תמיד ניתן חנם ובלי שהם יהיו ראויים לו. אם כן, למה אלוהים רוצה להרעיף את טובו על האנשים היראים אותו וחוסים בו? כי יראה ואמונה כאלה מראות את שלמותו, את יופיו ואת גדולתו (רומ' ד 20). היות שכך, צדקתו גורמת לו לחזק את הגישות האלה כי הן מכבדות את אלוהים.

ומה הקשר לקורונה?

בפרק הבא נעסוק בריבונות אלוהים, היודע הכול ומכוון את הכול. הדברים שלמדנו עד כה יעזרו לנו להימנע מהמסקנה שאם אלוהים אחראי לקורונה, הוא איננו קדוש, צדיק או טוב. לא נהיה נאיביים ולא נסיק שאם בני האדם סובלים, אלוהים איננו

צדיק, וגם לא שהוא הפסיק להיות קדוש או טוב באופן שבו הוא מנהל את העולם.

כולנו חוטאים, אין יוצא מן הכלל. כולנו המרנו את כבוד אלוהים - את שלמותו, יופיו וגדולתו, בדברים שאנחנו אוהבים יותר (רומ' א' 23, ג' 23). זהו מעשה מביש ומחפיר הפוגע בכבוד אלוהים. הפגיעה שלנו בכבודו הופכת אותנו לחסרי ערך ולראויים לזעמו הקדוש. כתוב שאנחנו "מטבענו בני זעם" (אפס' ב' 3). כלומר, אם אלוהים ימנע מאיתנו את טובו, הוא יעשה זאת מתוך קדושה וצדקה.

לכן, הקורונה איננה אות לכך שאלוהים איננו קדוש או צדיק או טוב. הוא הסלע שלנו בימים קשים אלה, והוא איננו חסר צדק. הוא איננו חסר קדושה. "אין קדוש כה'... ואין צור כאלוהינו" (שמ"א ב' 2). הצור שלנו איננו חזיון שווא.

פרק 4

ריבון מעל כול

בפרק 2 השתמשתי במילים "השגחת אלוהים המרה". הן בהחלט הולמות את מגפת הקורונה. אפשר לומר על חלק ממעשי אלוהים שהם מרים, ואין בזה שום גידוף. נעמי, חמותה של רות המואבייה, התאלמנה, איבדה שני בנים וכלה אחת בבצורת ובגלות, ואמרה:

המר שדי לי מאוד. אני מלאה הלכתי, וריקם השיבני ה'...
וה' ענה בי ושדי הרע לי.
(רות א 20-21)

היא לא שיקרה, לא הגזימה ולא האשימה את אלוהים בדבריה. היא בסך הכול הציגה את המציאות הנוראה כפי שהיא. כאשר אנחנו אומרים "השגחת אלוהים המרה", איננו משמיצים את דרכי אלוהים, אנחנו מתארים אותן.

עוד אמרתי בפרק 2 שאם למדנו את הסוד שמאפשר להיות "כנעצבים אך שמחים תמיד" (קור"ב ו' 10), השמחה שבדבר ה' איננה מתפוגגת בגלל ההשגחה המרה הזאת. הבטחתי שנחזור לסוד הזה. לבסוף סיכמתי את דבריי במשפט הבא: **"אותה ריבונות שיכולה לעצור את הקורונה ואיננה עושה זאת, היא אותה ריבונות המעניקה חיים למרות הקורונה"**. חשוב מאוד להבין את העיקרון הזה. האם הוא נכון?

אלוהים עושה כרצונו

המטרה שלי בפרק הזה ובפרק הבא היא להראות שאלוהים מנהל את הכול, ולו כל החוכמה. הוא ריבון על הקורונה. אני רוצה להראות שזוהי בשורה טובה, הסוד שמאפשר לנו ליהנות מנועם ה' במעשי המרים.

אלוהים מנהל את הכול, כלומר הוא ריבון. המשמעות של ריבונותו היא שביכולתו לעשות כל מה שהוא רוצה ומחליט לעשות, והוא אכן עושה זאת. אני אומר "מחליט" כי במובן מסוים, יש דברים שאלוהים רוצה לעשות אבל הוא איננו עושה אותם. הוא יכול להביע רצונות שהוא עצמו בוחר שלא לפעול לפיהם. הוא עצמו מונע את המימוש של הרצון או השאיפה שלו. לדוגמה, איכה ג 32-33:

כי אם הוגה וריחם כרוב חסדי, כי לא עינה מליבו ויגה בני איש.

הוא באמת מעצב אותנו אבל לא מפני שכך הוא רוצה. מכאן אני מסיק שיש היבטים באופיו שנוטים לא להעציב אותנו, אבל יש היבטים אחרים שבגלל קדושתו וצדקתו, מכתיבים לו להעציב אותנו.

הוא איננו הפכפך. כל מאפייניו משתלבים זה בזה ביופי ובעקביות מושלמים. אבל הוא גם מורכב. אופיו איננו כמו כלי סולו בודד אלא תזמורת שלמה.

לכן, כאשר אני אומר שריבונות אלוהים משמעה שהוא יכול לעשות ואכן עושה כל מה שהוא רוצה ומחליט לעשות, אני מתכוון לכך שאין שום כוח מחוצה לו שיכול לסכל או להכשיל את רצונו. כאשר הוא מחליט שיקרה דבר מה, זה קורה. במילים אחרות, הכול קורה כי אלוהים רוצה שזה יקרה.

ריבונות המחלחלת אל כל תחום

בישעיה כתוב שהריבונות הזאת היא חלק ממהות אלוהים:

אנוכי אל ואין עוד, אלוהים ואפס כמוני. מגיד מראשית אחרית ומקדם אשר לא נעשו. אומר עצתי תקום וכל חפצי אעשה.
(ישע' מו 9-10)

אלוהים הוא אלוהים ולפיכך הוא תמיד גורם לעצתו ולחפצו לקום ולהתקיים. הוא לא רק מודיע אילו אירועים יתרחשו בעתיד, אלא גם גורם להם להתרחש. הוא אומר את דברו ואחר כך מוסיף: "שוקד אני על דברי לעשותו" (ירמ' א 12). כלומר, כפי שלמד איוב בדרך הקשה: "ידעתי כי כול תוכל, ולא ייבצר ממך מזימה" (איוב מב 2), או כפי שלמד נבוכדנצר אחרי שאלוהים ברחמיו השפיל אותו:

וכל דרי הארץ כאין חשובים, וכרצונו עושה בחיל השמיים ודרי הארץ. ואין אשר ימחה בידו ויאמר לו: "מה עשית?"
(דני' ד 32)

גם בתהילים כתוב:

כל אשר חפץ ה', עשה. בשמיים ובארץ, בימים ובכל תהומות.
(תהי' קלה 6)

ושאול השליח מסכם:

הפועל בכל בהתאם למחשבת רצונו.
(אפס' א 11)

"בכול". לא בחלק. "בהתאם למחשבת רצונו", לא בהתאם
לרצונות או לכוחות שמחוצה לו.

במילים אחרות, ריבונות אלוהים כוללת את הכול ומחלחלת
אל הכול. הוא שולט בעולם הזה באופן מוחלט. הוא שולט
ברוח (לוקס ח 25), באור (איוב לו 32), בשלג (תהי' קמוז 16),
בצפרדעים (שמות ח 1-15), בכינים (שמות ח 16-19), בערוב
(שמות ח 20-32), בארבה (שמות י 1-20), בשליו (שמות טז 6-8),
בתולעים (יונה ד 7), בדגים (יונה ב 11), בציפורים (מתי י 29),
בחציר השדה (תהי' קמוז 8), בצמחים (יונה ד 6), ברעב (תהי' קה 16),
בשמש (יהו' י 12-13), בדלתות הכלא (מה"ש ה 19), בעיוורון
(שמות ד 11; לוקס יח 42), בחירשות (שמות ד 11; מרק' ז 37),
בשיתוק (לוקס ה 24-25), בחום (מתי ח 15), בכל מחלה (מתי ד 23),
בתוכניות ונסיעות (יעקב ד 13-15), בלבבות מלכים (משלי כא 1;
דני' ב 21), בעמי העולם (תהי' לג 10), ברוצחים (מה"ש ד 27-28)
ובמוות רוחני (אפס' ב 4-5), וכולם עושים את רצונו הריבוני.

זה לא הזמן להשקפות רגשניות על אלוהים

אם כן, אלוהים שלח את הקורונה. זה לא הזמן להשקפות
רגשניות על אלוהים. זוהי תקופה מרה, ואלוהים הביא אותה.

אלוהים שולט בה. הוא יסיים אותה. שום חלק ממנה איננו מחוץ להשפעתו. חיים ומוות בידו. איוב לא חטא בשפתיו (איוב א 21-22) אלא אמר:

ערום יצאתי מבטן אימי וערום אשוב שמה. ה' נתן וה' לקח.
יהי שם ה' מבורך.
ה' נתן. ה' לקח. ה' לקח את עשרת בניו ובנותיו של איוב.

לאיש אין זכות לחיים בנוכחות אלוהים. כל נשימה שלנו היא מתנת חסד. כל פעימת לב היא מתנה שאיננו ראויים לה. חיים ומוות הם בסופו של דבר בידי ה':

ראו עתה כי אני, אני הוא ואין אלוהים עימדי. אני אמית ואחיה, מחצתי ואני ארפא, ואין מידי מציל.
(דבר' לב 39)

לכן, כאשר אנחנו חושבים על העתיד שלנו עם נגיף הקורונה, או עם כל מצב אחר המאיים על חיינו, כדאי שנחשוב ונדבר כפי שמלמד יעקב באיגרתו:

ראוי היה שתאמרו: "אם ירצה ה', נחיה ונעשה כזאת וכזאת".
(יעקב ד 15)

אם הוא רוצה, נחיה, ואם הוא איננו רוצה, לא נחיה. אינני יודע אם אזכה לחיות ולראות את הספרון הזה יוצא לאור. לפחות אחד מקרובי משפחתי חולה בקורונה. אני בן שבעים וארבע והריאות שלי כבר נפגעו מקריש דם ומדלקת הסימפונות. אבל הגורמים האלה אינם קובעים. אלוהים קובע. האם זו בשורה טובה? כן. בפרק הבא אנסה להסביר למה.

פרק 5

אלוהים מולך וזוהי בשורה טובה

למה העובדה שאלוהים ריבון על הקורונה ועל חיי היא בשורה טובה? אמרתי שהסוד הוא **ההבנה שאותה ריבונות שיכולה לעצור את הקורונה ואיננה עושה זאת, היא אותה ריבונות המעניקה חיים למרות הקורונה**. במילים אחרות, אם ננסה לפטור את אלוהים מריבונותו על סבל, כלומר, נפטור אותו מאחריות ונאמר שהוא איננו שולט בסבל, נקריב את ריבונותו שגורמת לכול לחבור לטובה.

אין נחמה אם אלוהים אינו מולך

אותה ריבונות השולטת בחולי היא הריבונות המחזקת אותנו באובדן. אותה ריבונות הנוטלת חיים היא הריבונות שניצחה את המוות ושלוקחת את המשיחיים הביתה לשמיים ולמשיח. אינני שמח לחשוב שהשטן או חולי, מתקפה, גורל או יד המקרה אומרים את המילה האחרונה בחיי. זאת איננה בשורה טובה.

העובדה שאלוהים מולך היא בשורה טובה. למה? כי אלוהים הוא קדוש וצדיק וטוב. הוא גם חכם עד אין קץ. "עימו חוכמה וגבורה. לו עצה ותבונה" (איוב יב 13). "לתבונתו אין מספר" (תהי' קמו 5). "מה עומק עושר האלוהים, מה עומק חוכמתו ודעתו!" (רומ' יא 33). מטרתו הגדולה היא ש"באמצעות הקהילה תיוודע עתה לרשויות ולממשלות שבשמיים חוכמת אלוהים העתירה" (אפס' ג 10).

דבר איננו מפתיע אותו, מבלבל אותו או מביך אותו. כוחו האין סופי עומד לרשות קדושתו, צדקתו, טובו וחוכמתו האין סופיים. וכל אלה עומדים לרשות המאמינים בבנו, ישוע המשיח. המעשה שאלוהים עשה כאשר שלח את בנו למות למען חוטאים, קשור לגמרי לקורונה.

אלוהים השיג "הכול" למען החוטאים

הקשר נמצא באיגרת אל הרומים ח 32: "הוא אשר לא חשך את בנו שלו, אלא מסר אותו בעד כולנו, האם לא יעניק לנו איתו את הכול?" כלומר, בנכונות של אלוהים לשלוח את בנו כדי להיצלב במקומנו, הוא מודיע לנו שהוא ישתמש בכל ריבונותו כדי לתת לנו את הכול, ונותן תוקף לכוונה זאת. "האם לא יעניק לנו איתו את הכול?" כלומר: הוא בהחלט ייתן לנו את הכול. דם בנו ערב לכך. ומה זה "הכול"? כל מה שאנחנו צריכים כדי לעשות את רצונו, לפאר את שמו ולהגיע בשלום אל השמחה שבגן עדן.

שלושה פסוקים אחר כך, שאול מסביר כיצד הדברים האלה באים לידי ביטוי בחיים האמיתיים - בקורונה. מה קורה כאשר מחויבות אלוהים האין סופית והחתומה בדם לתת לנו "את הכול", נתקלת בקורונה? כך כתוב:

אלוהים מולך וזוהי בשורה טובה

מי יפרידנו מאהבת המשיח? האם צרה או מצוקה, רדיפות או רעב, האם עירום או סכנה או חרב? ככתוב: "כי עליך הורגנו כל היום, נחשבנו כצאן טבחה". ברם, בכל אלה, בעזרת האוהב אותנו, אנחנו יותר ממנצחים".
(רומ' ח 35-37)

שימו לב למילים המכאיבות והמדהימות האלה: "עליך הורגנו כל היום". המשמעות היא שאם אלוהים ייתן לנו את "הכול" כי הוא לא חשך את בנו, הוא יעביר אותנו בשלום גם דרך המוות. או כשם שכתוב באל הרומים ח 38-39: "אני בטוח כי לא המוות ולא החיים, לא מלאכים ולא שליטים, לא דברים שבהווה ולא דברים שעתידים לבוא, לא גבהים ולא מעמקים ולא כוחות ולא שום יצור אחר, לא יוכלו להפרידנו מאהבת אלוהים שבמשיח ישוע אדוננו".

כשהשטן מתכוון להרע לנו

השטן קשור ברצועה בידי אלוהים, ואפילו אם יש לו יד בסבלנו ובמותנו, הוא איננו אומר את המילה האחרונה. הוא איננו יכול לפגוע בנו מבלי שאלוהים ירשה לו לעשות זאת ויציב לו מגבלות (איוב א 12; לוקס כב 31; קור' ב יב 7). בסופו של דבר, ראוי שנאמר לשטן את מה שאמר יוסף לאחיו על כך שמכרו אותו לעבדות: "ואתם חשבתם עליי רעה. אלוהים חשבה לטובה" (ברא' נ 20).

אל תדלל את משמעות המילים האלה. לא כתוב: "אלוהים ניצל את זה לטובה" או "אלוהים הפך את זה לטובה". כתוב: "אלוהים חשבה לטובה", כלומר, התכוון שזה יהיה לטובה. לאחים הייתה כוונה רעה. לאלוהים הייתה כוונה טובה. אלוהים לא התחיל לעשות סדר באמצע הפרשה האומללה הזאת. כבר מראשית,

הייתה לו מטרה, כוונה. כבר מההתחלה, הוא כיוון את הכול לטובה. זהו המפתח לנחמה כאשר הרוע של בני אדם והרוע של השטן גורמים לנו סבל. במשיח יש לנו כל זכות לומר לשטן (או לאנשי רשע): "אתם חשבתם עליי רעה, אלוהים חשבה לטובה". רק אלוהים הוא ריבון. לא השטן ולא החולי ולא האדם החוטא. ואלוהים טוב, וחכם וריבון.

שום ציפור, כל שיערה

ישוע מתאר לתלמידיו את ריבונות אלוהים וכמה היא טובה בצורה יפה ביותר:

האם לא נמכרות שתי ציפורים באיסר אחד? גם אחת מהן לא תיפול ארצה מבלי השגחת אביכם. אך אתם, אפילו שערות ראשכם נמנו כולן. לכן אל תפחדו. יקרים אתם מציפורים רבות.
(מתי י' 29-31)

שום ציפור איננה נופלת ארצה שלא בהתאם לתוכנית אלוהים. שום נגיף איננו מסתובב שלא בהתאם לתוכנית אלוהים. זוהי ריבונות קפדנית. ומה ישוע אמר מייד אחר כך? שלושה דברים: "יקרים אתם מציפורים רבות". "שערות ראשכם נמנו כולן". "אל תפחדו".

למה לא? כי ריבונותו הקפדנית של אלוהים - בין שאנחנו חיים ובין שאנחנו מתים - משרתת את קדושתו, את צדקתו, את טובו ואת חוכמתו. בזכות המשיח, איננו כלי משחק חסרי משמעות. "יקרים אתם מציפורים רבות".

זהו הסוד שהזכרנו קודם: **אותה ריבונות שיכולה לעצור את הקורונה ואיננה עושה זאת, היא אותה ריבונות המעניקה חיים**

אלוהים מולך וזוהי בשורה טובה

למרות הקורונה. והיא לא רק מעניקה חיים אלא גם דואגת לכך שהכול, כל דבר מר וכל דבר נעים וטוב, יחבור יחד לטובתנו, טובתם של אוהבי אלוהים הקרואים הודות למשיח (רומ' ח 28-30).

בן אלמוות עד שאשלים את משימתי

ביטחון איתן כזה נוכח המוות מחזק את המשיחיים כבר אלפיים שנה. האמת על ריבונותו החכמה והטובה של אלוהים היא הכוח המייצב שמחזק אלפי משיחיים המקריבים למשיח קורבנות של אהבה.

לדוגמה, הנרי מרטין היה שליח הבשורה בהודו ובפרס ומת ממגפה (כמו הקורונה) בגיל שלושים ואחת (ב-16 באוקטובר, 1812). כך הוא כתב ביומנו בינואר 1812:

נראה מכל בחינה שהשנה הזאת תהיה מסוכנת יותר מכל שנה שראיתי עד כה. אם אחיה עד שאשלים את הברית החדשה בפרסית, חיי יהיו פחות חשובים לאחר מכן. אבל בין שאחיה ובין שאמות, הלוואי שהמשיח יפואר בי. אם יש לו משימה שעליי לעשות, אינני יכול למות.²

המילים האלה בדרך כלל משוכתבות באופן הבא: "אני בן אלמוות עד שהמשימה שהמשיח הטיל עליי תושלם". זה נכון מאוד. זה מבוסס לגמרי על העובדה שהחיים והמוות הם בידי אלוהינו הריבון. הגשמת מטרות אלוהים לגבי המשיח, נמצאת בידי אלוהים. שבע שנים קודם לכן, כאשר מרטין היה בן עשרים וארבע, הוא כתב:

אלמלא היה אלוהים ריבון העולם, הייתי אומלל ביותר. אבל ה' מלך, תגל הארץ. ורצונו של המשיח יעלה ויצליח. נפשי, הימלאי שמחה בתקווה זאת.³

חלק ב

מה אלוהים עושה באמצעות הקורונה?

הנחות יסוד

אם אלוהים עדיין יושב על כיסאו, אם הוא בהחלט "פועל בכול בהתאם למחשבת רצונו" (אפס' א 11) ואם התפרצות מגפת הקורונה, עם כל ההרס והחורבן שהיא ממיתה, היא בידיו הקדושות, הטובות והחכמות של אלוהים, מה הוא עושה? מה המטרות שלו?

"חדלו לכם מן האדם"

קודם כול, לפני שננסה לענות על השאלה הזאת, צריך לומר שבהשוואה לחוכמת אלוהים, אין לדעה שלי כל ערך. וגם לא לדעה שלך. אין משמעות למחשבות שעולות בדעתנו. כתוב: "בוטח בליבו הוא כסיל" (משלי כח 26). לעומת זאת נאמר: "בטח אל ה' בכל ליבך, ואל בינתך אל תישען" (משלי ג 5).

אנחנו בני אדם ולכן אנחנו בני חלוף, חוטאים ומושפעים מהתרבות שלנו, והגנים והחיים האישיים שלנו מעצבים (או מעוותים) אותנו. מליבנו, ממחשבותינו ומפינו יוצאים הסברים

שונים ומשונים המצדיקים את הבחירות וההעדפות שלנו. לכן, טוב נעשה אם נשים לב לדבריו של ישעיהו הנביא: "חדלו לכם מן האדם, אשר נשמה באפו. כי במה נחשב הוא?" (ישע' ב 22). אם כך, אולי זו יומרה מצידי לכתוב את הספרון הזה ובמיוחד את החלק שכותרתו "מה אלוהים עושה באמצעות הקורונה?" לא, זאת איננה יומרה. לא אם אלוהים דיבר בכתבי הקודש, ואלוהים הואיל בטובו לדבר במילים של בני אדם כדי שבאמת נכיר אותו ואת דרכיו (גם אם רק באופן חלקי). לא אם יש אמת בדברי שאול השליח: "את החסד הזה הוא [אלוהים] השפיע עלינו במלוא חוכמה ובינה, והודיע לנו את סוד רצונו" (אפס' א 8-9). לא אם כפי שאמר שאול: "כשתקראו תוכלו לראות את הבנתי בסוד המשיח" (אפס' ג 4).

אלוהים איננו שותק לגבי מה שהוא עושה בעולם הזה. הוא נתן לנו את כתבי הקודש. בפרק 2 הסברתי מדוע אנחנו יכולים להאמין שכתבי הקודש הם דבר אלוהים, כך שאינני מנסה לדמיין מה ייתכן שאלוהים עושה, אלא להקשיב לדברו בכתבי הקודש ולהציג בפניך את הדברים שאני שומע.

אין משיג את דרכיו

לפני שאני עונה על השאלה "מה אלוהים עושה?" אוסיף ואומר שאלוהים תמיד עושה אין סוף דברים שאיננו יודעים עליהם:

רבות עשית, אתה ה' אלוהי. נפלאותיך ומחשבותיך אלינו
אין ערוך. אליך אגידה ואדברה, עצמו מספר.
(תהי' מ 6)

התוכניות של אלוהים בנוגע לנגיף הקורונה הן לא רק רבות מספור אלא גם בלתי נתפסות. "מה עומק עושר האלוהים, מה

עומק חוכמתו ודעתו! אין חקר למשפטיו ואין משיג את דרכיו" (רומ' יא 33). אבל כאשר שאול כתב את הדברים האלה, הוא לא התכוון לומר: "אז תסגרו את כתבי הקודש ותמציאו לעצמכם מציאות משלכם". להפך, המילים האלה על דרכיו הבלתי נתפסות של אלוהים, "אין משיג את דרכיו", נכתבו בשיאם של אחד עשר פרקים על הבשורה הנהדרת ביותר בעולם, וכולם נכתבו כדי שיבינו אותם. לדוגמה, כאשר שאול מדבר על כך שהסבל בלתי נמנע, הוא אומר:

אנחנו מתהללים גם בצרות שכן יודעים אנו כי הצרה מביאה לידי סבלנות והסבלנות לידי עמידה בניסיון, ועמידה בניסיון לידי תקווה. והתקווה אינה מכזיבה, כי אהבת אלוהים הוצקה לתוך ליבנו על ידי רוח הקודש שניתנה לנו. (רומ' ה 3-5)

"יודעים!" הכתובים נכתבו כדי שנדע את הדברים שאלוהים גילה. במיוחד לגבי סבל - כולל מגפת הקורונה. לכן, משמעות המילים "אין משיג" היא שאלוהים תמיד עושה מעבר למה שאנחנו מסוגלים לראות, וגם את המעשים שאנחנו כן יכולים לראות, לא היינו רואים אלמלא גילה לנו.

לכוון אל המציאות

אם כן, התפקיד שלי כאן איננו לדמיין, כמו שירו המפורסם של ג'ון לנון.⁴ לנון מציע לנו לדמיין שאין גן עדן, אין גיהנום, יש רק שמיים. ואחר כך הוא אומר שקל לדמיין את זה, צריך רק לנסות. נכון, זה באמת קל. קל מדי. הקורונה יוצרת מציאות קשה, לא דמיונות קלים. אלוהים ודברו הם המציאות שאנחנו זקוקים לה, הסלע שעליו אנחנו עומדים. לכן המטרה שלי בספרון זה היא לכוון אל המציאות, לא ליצור מציאות. המטרה שלי היא לשמוע מה אלוהים אומר ולהודיע, לא לדמיין.

אכוון למה שכתבי הקודש מלמדים ואחר כך אצור את הקשר לקורונה. התפקיד שלך הוא להחליט מה נכון. אני אומר את זה כי זה מה שישוע אמר על האופן שבו אנחנו מפרשים את הזמנים. הוא כעס שאנשים יודעים להשתמש בשכלם כדי להבין את מזג האוויר אבל לא כדי להבין את פעולת אלוהים בהיסטוריה:

צבועים! את פני הארץ ופני השמיים יודעים אתם לפרש, הכיצד אינכם יודעים לפרש את הזמן הזה? ומדוע אתם בעצמכם אינכם שופטים נכונה?
(לוקס יב 56-57)

אני מקווה שתבקש את עזרת אלוהים, תישא את עיניך אל דבר אלוהים ותחליט בעצמך מה נכון. אני מקווה שתבחן לאור הכתובים את הדברים שאני אומר (יוח"א ד 1) ותחזיק בטוב (תסל"א ה 21).

שש דרכים מומלצות

אפשר לכתוב דפים רבים על כל אחת משש התשובות שאני עומד לתת לשאלה "מה אלוהים עושה באמצעות הקורונה?" אבל מאחר שהשעה דוחקת, לא אקדיש לכך זמן. רק אציין מהן הדרכים שיעזרו לך להגיע לאמת של הכתובים, ואני מקווה שתבדוק אותן בעצמך אחרי שתסגור את הספרון הזה. הלוואי שיכולנו ללכת לאורך הדרכים האלה יחד, אבל אני חייב להשאיר את זה לך. אני תפילה שאלוהים ידריך אותך. מה אלוהים עושה באמצעות הקורונה?

פרק 6

תמונה של הזוועה המוסרית

תשובה 1

במגפת הקורונה, כמו בכל אסון אחר, אלוהים מציג לעולם תמונה הממחישה את הזוועה המוסרית ואת הגועל הרוחני של החטא, הפוגע בכבוד אלוהים.

האמת היא שחטא הוא הסיבה לקיומה של כל האומללות בעולם. הפרק השלישי בכתובים מתאר כיצד נכנס החטא לעולם. הוא מראה שחטא הוא מקור החורבן והאומללות הכלל-עולמיים (ברא' ג 1-19). שאול השליח סיכם זאת ברומים ה 12: "כשם שעל ידי אדם אחד בא החטא לעולם, ועקב החטא בא המוות, כך עבר המוות לבל בני אדם משום שכולם חטאו". העולם שבור מאז ועד עצם היום הזה. כל יופיו שזור ברוע ובאסונות ובמחלות ובתסכולים. אלוהים ברא אותנו מושלם. "וירא אלוהים את כל אשר עשה, והינה טוב מאוד" (ברא' א 31).

אבל מרגע שבני האדם נכשלו בחטא הקדמון ועד עצם היום הזה, ההיסטוריה, גם אם היא רצופת פלאים, היא בסך הכול סרט נע של גופות.

החטא הקדמון הוא משפט

כתבי הקודש אינם רואים בשבר שבא על העולם שבר טבעי בלבד אלא גם משפט, משפט אלוהים על עולם מלא חטא. שים לב כיצד שאול השליח תיאר את תוצאות משפט אלוהים על העולם בגלל החטא:

הן הבריאה - לא מרצונה אלא על ידי המכניע אותה - הוכנעה להבל בתקווה שגם הבריאה עצמה תשחרר משעבוד הכיליון אל החירות והכבוד של הבנים לאלוהים. אנו יודעים שכל הבריאה נאנחת וסובלת כבצירי לידה עד היום הזה.
(רומ' ח 20-22)

הבל. שעבוד הכיליון. אנחות. כל אלה מתארים את החורבן והאומללות הכלל-עולמיים שהביא איתו החטא כאשר נכנס אל העולם. שאול השליח כתב שהחורבן הזה נובע ממשפט אלוהים: "הבריאה... הוכנעה להבל בתקווה" (פס' 20). השטן לא הכניע אותה בתקווה. אדם לא הכניע אותה בתקווה. אלוהים עשה זאת. שאול כתב ברומים ה 16: "המשפט עקב עבירה אחת יצא להרשעה".

אפילו ילדי אלוהים נתונים למשפט

חשוב להבהיר שהקטע הזה בכתובים מלא תקווה: "החירות והכבוד של הבנים לאלוהים" (רומ' ח 21). אלוהים ערך תוכנית מדהימה לבריאה חדשה, שבה הוא "ימחה כל דמעה מעיניהם"

(התג' כא 4). אבל לעת עתה כולנו תחת משפטו. הוא הכניע את העולם למוות, לאסון ולאומללות.

נכון, אפילו את ילדיו - את אלה שהוא יעד "להיות לו לבנים" (אפס' א 5), שנפדו בדם בנו (אפס' א 7) ושנועדו לחיי עולם (אפס' א 18) - אפילו אנחנו נסבול ונמות בגלל משפט אלוהים בעקבות החטא הקדמון. "גם אנחנו, שיש לנו ביכורי הרוח, נאנחים בנפשנו ומצפים למימוש אימוצנו לבנים - לפדות גופנו" (רומ' ח 23). משיחיים נסחפים בנחשולים של צונאמי. משיחיים נרצחים במתקפות טרור. משיחיים נדבקים בקורונה.

טיהור, לא עונש

השוני אצל המשיחיים - הרואים במשיח את האוצר הנעלה ביותר שלהם ומאמצים אותו אל ליבם - הוא שההתנסות שלנו בכיליון הזה איננה תוצאה של הרשעה. "לכן אין עכשיו שום הרשעה על אלה שנמצאים במשיח ישוע" (רומ' ח 1). הכאב שלנו הוא כאב של טיהור, לא של עונש.

"כי אלוהים לא ייעדנו לזעם" (תסל"א ה 9). אנחנו מתים ממחלות ומאסונות כמו כל בני האדם, אבל "עוקץ" המוות הוסר ואינו תקף לגבי האנשים שנמצאים במשיח (קור"א טו 55). "למות פירושו רווח" (פיל' א 21). "להסתלק" פירושו "להיות עם המשיח" (פיל' א 23).

השטן אמיתי אבל מוגבל

כאשר אני תולה את הסבל של העולם הזה במשפט אלוהים, אינני עוצם את עיניי לעובדה שהשטן מעורב מאוד באומללות של כלל עולמנו. הכתובים מכנים אותו "אל העולם הזה" (קור"ב ד 4),

"שר העולם הזה" ו"השר אשר לו השלטון בספירת הביניים" (אפס' ב 2). "הוא רוצח היה מראשית" (יוח' ח 44). הוא כובל אנשים ומאמלל אותם בחוליים רבים (לוקס יג 16; מה"ש י 38). אבל השטן קשור ברצועה, ואלוהים מחזיק בה. השטן איננו יכול לפעול בלי אישורו של אלוהים. הוא פועל אך ורק ברשות ותחת מגבלות (איוב א 12, ב 6; לוקס כב 31; קור"ב יב 7). אלוהים מחליט סופית מה יהיה היקף הנזק שהשטן יעולל. השטן איננו נפרד ממשפט אלוהים אלא משרת אותו - שלא בידועין.

שאלת מפתח

הינה שאלה המחדדת ביתר שאת את המשמעות של הקורונה. למה אלוהים הביא על העולם משפט גופני בגלל רוע מוסרי? אדם וחוה מרדו באלוהים. הלב שלהם פנה לו עורף. הם העדיפו את החוכמה שלהם על פני החוכמה שלו. הם בחרו בעצמאות על פני ביטחון. המרד, ההעדפה והבחירה שלהם היו רוע רוחני ומוסרי. החטא היה קודם כול בנפש, לא בגוף. הוא היה קודם כול כלפי אלוהים, לא כלפי האדם.

אבל בתגובה למרד המוסרי והרוחני, אלוהים שעבד את העולם הגשמי לאסון ולאומללות. למה? למה לא להשאיר את העולם הגשמי במצבו הטוב ולהמיט אומללות על נפש האדם, אם שם הכול התחיל?

תשובה

זאת התשובה שאני מציע: אלוהים שעבד את העולם הגשמי לקללה כדי שהזוועה המוחשית שאנחנו רואים סביבנו בחולי ובאסונות, תמחיש לנו עד כמה החטא מחריד. במילים אחרות:

הרוע הגשמי הוא משל, מחזה, תמרור המצביע על השערורייה המוסרית של המרד באלוהים.

למה זה התבקש? כי בעקבות החטא הקדמון, שעיוור את עינינו, איננו מסוגלים לראות או להרגיש עד כמה החטא דוחה ומאוס בעיני אלוהים. כמעט שאין איש בעולם שחש עד כמה זה מזוויע להעדיף דברים אחרים על פני אלוהים. מי אינו ישן טוב בלילה בגלל הזלזול היום יומי שאנחנו מפגינים כלפי אלוהים באמצעות השכחה והמרד שלנו?

לעומת זאת, את הכאב הפיזי שלנו אנחנו מרגישים היטב. אוי, כמה שאנחנו כועסים אם אלוהים נוגע בגוף שלנו! אנחנו פוגעים בכבוד אלוהים בכל יום בליבנו ואיננו נעצבים על כך, אבל אם תגיע הקורונה ותפגע בגופנו, אנחנו מייד נחשוב על אלוהים. האומנם? כאב פיזי הוא תרועת השופר של אלוהים המודיעה לנו שמשוהו השתבש מאוד בעולם. חולי ועיוות גופני הם האופן שבו אלוהים ממחיש ברובד הגופני את החטא שברובד הרוחני. וזה נכון למרות העובדה שחלק מהמאמינים הצדיקים ביותר בעולם סובלים מהמחלות והעיוותים האלה. אסונות הם הקדימון שבו אלוהים מראה לנו למה אנחנו ראויים בגלל החטא ומה נקבל בבוא היום במשפט גרוע פי אלף. הם אזהרות, קריאות השכמה לראות את הזוועה המוסרית והכיעור הרוחני של חטא כלפי אלוהים.

הלוואי שיכולנו לראות ולהבין עד כמה זה דוחה, מכעיס ונתעב מצידנו להתייחס אל הבורא שלנו בבז, להתעלם ממנו, לא לבטוח בו, לזלזל בו ולהקדיש לו בליבנו פחות תשומת לב משאנחנו מקדישים לסידור השיער שלנו.

אנחנו צריכים להבין את זה ולהרגיש את זה, כי אחרת לא נפנה למשיח ונבקש להיושע מכיעורו של החטא. אולי אנחנו

זועקים אליו כדי להינצל מהעונש על חטא. אבל האם אנחנו רואים ושונאים את הזלזול באלוהים ואת הכיעור המוסרי של החטא? אם לא, זה לא מפני שאלוהים לא סיפק לנו המחשות באמצעות סבל גופני - כמו הקורונה. לכן, אלוהים ברחמיו צועק לעברנו בימים אלה: קומו! ככה נראה חטא כלפי אלוהים! הוא מחריד ומכוער, ומסוכן הרבה יותר מקורונה.

פרק 7

עונש ספציפי משמיים

תשובה 2

**יש אנשים שיידבקו בקורונה כעונש ספציפי מאלוהים
על מחשבותיהם ומעשיהם הרעים.**

כל הסבל בעולם אכן בא בעקבות החטא הקדמון, בעקבות בואו אל העולם של החטא, הפוגע בכבוד אלוהים. אך אין זה אומר שכל מי שסובל נענש על חטאיו. לדוגמה, הסבל של איוב לא היה בגלל חטאיו. הפסוק הראשון בספר מבהיר זאת היטב: "איוב... תם וישר וירא אלוהים וסר מרע" (איוב א 1).
וכשם שראינו קודם, אנשי אלוהים סבלו מההשפעות הרבות של משפט אלוהים. שאול השליח הסביר זאת כך:

שהרי עת להתחיל המשפט מבית אלוהים. ואם מאיתנו יתחיל, מה תהיה אחרית האנשים שאינם נשמעים לבשורת

אלוהים? אם צדיק בקושי נושע, חוטא ורשע מה יהא עליו?
(פטר"א ד 17-18)

המשפט הזה מאלוהים הוא משפט של טיהור "בית אלוהים", לא של עונש. לכן, לא כל הסבל נובע ממשפטי אלוהים ספציפיים על חטאים ספציפיים. בכל זאת, לפעמים אלוהים נעזר בחולי כדי להעניש את האנשים הדוחים אותו ומתמסרים לחטא.

דוגמאות למשפטים ספציפיים על חטאים ספציפיים

אתן שתי דוגמאות למשפטים ספציפיים על חטאים ספציפיים. במעשי השליחים יב, מסופר שהורדוס המלך רומם את עצמו כשהסכים להיקרא אל. "מייד היכהו מלאך ה' משום שלא נתן את הכבוד לאלוהים. הוא נפח את נפשו כשהוא אכול תולעים" (מה"ש יב 23). אלוהים יכול לעשות זאת לכל מי שמרומם את עצמו. כלומר, אנחנו צריכים להתפלא שרבים ממנהיגינו אינם מתים בכל יום בגלל היותה שלהם כלפי אלוהים ואדם. האיפוק של אלוהים הוא מעשה גדול של חסד.

גם החטא של יחסים הומוסקסואליים הוא דוגמה לכך. באל הרומים א 27, שאול השליח כתב: "וכן גם הגברים נטשו את היחסים הטבעיים עם הנשים ובערו בתאוה זה אל זה. גברים עשו תועבה בגברים וקיבלו בגופם את הגמול הראוי לסטייה שלהם". כלומר, "הגמול הראוי" הוא התוצאה הכואבת של חטאים. "הגמול הראוי" הוא דוגמה אחת מני רבות למשפט אלוהים המתואר ברומים א 18, שם כתוב: "זעם אלוהים נגלה מן השמיים על כל עוולתם ורשעתם של בני אדם המעכבים ברשעתם את האמת". לכן, אומנם לא כל סבל הוא עונש ספציפי על חטא ספציפי, אבל חלקו כן.

כל אדם צריך לבדוק את עצמו

מכאן ברור שהקורונה איננה בסך הכול עונש המוטל על אדם כלשהו. גם משיחי מלא אהבה ומלא ברוח הקודש, שחטאיו נסלחו לו באמצעות המשיח, עלול למות מקורונה. אבל ראוי שכל אחד מאיתנו יבדוק את עצמו כדי לדעת אם הסבל שלנו הוא משפט אלוהים על האופן שבו אנחנו חיים.

אם אנחנו פונים אל המשיח, אנחנו יכולים לדעת שהסבל שלנו אינו עונש שנגזר עלינו מאלוהים. אנחנו יכולים לדעת זאת כי ישוע אמר: "אמן אמן אני אומר לכם, השומע את דברי ומאמין לשולחי, יש לו חיי עולם ואינו בא במשפט כי אם עבר ממוות לחיים" (יוח' ה 24). "אין שום הרשעה על אלה שנמצאים במשיח ישוע" (רומ' ח 1). המשפט שלו הוא לשם חינוך, לא לשם חורבן. "כי את אשר יאהב ה' יוכיח, יכאיב את בן ירצה" (עבר' יב 6; משלי ג 12).

פרק 8

קריאת השכמה לקראת שיבת המשיח

תשובה 3

נגיף הקורונה הוא קריאת השכמה מאלוהים להתכונן לשיבת המשיח.

תולדות הקהילה רצופות ציפיות נכזבות לסוף העולם, אבל ישוע המשיח אכן ישוב. כאשר ישוע עלה לשמיים, המלאכים שאלו את התלמידים: "אנשי הגליל, למה אתם עומדים ומסתכלים אל השמיים? ישוע זה אשר נישא מעליכם השמימה, בוא יבוא באותו אופן שראיתם אותו עולה לשמיים" (מה"ש א 11).

כאשר ישוע ישוב, הוא ישפוט את העולם: "כאשר יבוא בן האדם בכבודו וכל המלאכים איתו, ישב על כיסא כבודו וייאספו לפניו כל הגויים. אז יפרידם זה מזה כרועה המפריד את הכבשים מן העיזים" (מתי כה 31-32).

לאנשים שאינם מוכנים לפגוש את המשיח, היום הזה יבוא
פתאום כמו מלכודת:

הישמרו לכם שלא יכבד לבבכם בשתייה ובשיכרון ובדאגות
החיים והיום ההוא יבוא עליכם פתאום.
(לוקס כא 34)

צירי לידה

ישוע אמר שיהיו עוד סימנים מקדימים לבואו - מלחמות, רעב
ורעידות אדמה (מתי כד 7). הוא קרא לסימנים האלה "צירי לידה".
הוא דימה את העולם ליולדת הזועקת מכאביה ומנסה ללדת את
העולם החדש שישוע יברא כאשר יבוא. שאל המשיח את הדימוי
הזה ברומים ח 22 וייחס את צירי הלידה לכל האנחות והסבל של
העולם הזה - כל המצוקות, האסונות והמחלות (כמו נגיף הקורונה).
הוא תיאר אותנו ואת החולי שלנו כחלק מצירי הלידה של
העולם. אנחנו נאנחים וסובלים כי אנחנו מחכים לפדיון גופנו עם
בואו של ישוע, כאשר הוא יקים את המתים ויתן לנו גוף חדש
ומפואר בכבוד (פיל' ג 21):

שגם הבריאה עצמה תשוחרר משעבוד הכיליון אל החירות
והכבוד של הבנים לאלוהים. אנו יודעים שכל הבריאה
נאנחת וסובלת כבצירי לידה עד היום הזה. ולא זאת בלבד
אלא גם אנחנו, שיש לנו ביכורי הרוח, נאנחים בנפשנו
ומצפים למימוש אימוצנו לבנים - לפדות גופנו.
(רומ' ח 21-23).

הישארו ערים!

הנקודה שלי היא זאת: ישוע רוצה שנבין שצירי הלידה (כולל
הקורונה) הם תזכורות וקריאות השכמה כדי שנדע שהוא עומד

קריאת השכמה לקראת שיבת המשיח

לשוב ואנחנו צריכים להתכונן. "לכן היו מוכנים גם אתם, כי בשעה שלא תבוא על דעתכם, יבוא בן האדם" (מתי כד 44). לא צריך לדעת את התאריכים המדויקים כדי להתייחס ברצינות לדברים שישוע אמר. והדברים שהוא אמר אינם משתמעים לשתי פנים: "היזהרו, היו ערים, כי אינכם יודעים מתי העת... את אשר אני אומר לכם, אומר אני לכול: עמדו על המשמר!" (מרק' יג 33-37).

המסר ברור. הישארו ערים. הישארו ערים. וצירי הלידה של העולם הטבעי משרתים את המסר הזה. אבל אנשים רבים כל כך אינם ערים! למרות העיסוקים הקדחתניים שלהם, הם שקועים בתרדמה עמוקה בכל הנוגע לשובו של ישוע המשיח. הסכנה עצומה. נגיף הקורונה הוא קריאת השכמה שאלוהים שולח לנו ברחמיו כדי שנתכונן. הדרך להתכונן היא לפנות לישוע המשיח, לבקש ממנו סליחת חטאים ולהתהלך באורו. כך נוכל להימנות עם האנשים שלהם כתב שאל השליח את הדברים האלה:

אינכם בחושך באופן שיפתיע אתכם היום כגנב. אתם כולכם בני האור...לכן... נהיה ערים ומפוכחים... כי אלוהים לא יעדנו לזעם אלא לנחול ישועה על ידי אדוננו ישוע המשיח אשר מת בעדנו למען נחיה יחד איתו, בין שאני ערים, בין שאנו ישנים" (תסל"א ה 4-10).

פרק 9

קריאה להשתנות בהתאם לשלמותו האין סופית של המשיח

תשובה 4

**נגיף הקורונה הוא קולו הרועם של אלוהים הקורא לנו
לחזור בתשובה ולהתאים את חיינו מחדש לשלמותו
האין סופית של המשיח.**

הקריאה לחזור בתשובה אינה מיוחדת רק לקורונה. למעשה, כל
אסון טבע - שיטפונות, ארבה, צונאמי או מחלות - הוא קריאה
מכאיבה ורחמנית של אלוהים לחזור בתשובה.

אפשר לראות זאת בתגובה של ישוע לאסון בלוקס יג 1-5:

באותה עת היו שם אנשים שסיפרו לו על הגליליים אשר
פילטוס עירב את דמם בזבחיהם. השיב להם ישוע: "האם
מפני שהגליליים האלה סבלו זאת, סבורים אתם שהם היו

חוטאים גדולים יותר מכל אנשי הגליל? לא! אומר אני לכם. אך אם לא תחזרו בתשובה, כולכם תאבדו כמותם. או אותם השמונה עשר אשר נפל עליהם המגדל בשילוח והרגם, הסבורים אתם שהם היו אשמים יותר מכל האנשים הגרים בירושלים? אני אומר לכם שלא. אך אם לא תחזרו בתשובה, כולכם תאבדו כמותם".

פילטוס טבח במתפללים בבית המקדש. המגדל בשילוח התמוטט והביא למותם של שמונה עשר איש. האסון האחד היה תוצאה של רשעות האדם. האסון האחר היה תאונה.

איזו משמעות יש לצרה לגביך?

ההמון שאל את ישוע: "מה משמעות האירוע הזה? האם הוא היה משפט אלוהים על חטאים מסוימים?" התשובה של ישוע מדהימה. הוא מפיק משני האסונות האלה משמעות הנוגעת לכל בני האדם, לא רק לקורבנות. בשני המקרים, הוא אומר: "לא, גם אלה שנרצחו בידי פילטוס וגם אלה שנמחצו למוות תחת המגדל שקרס, לא היו חוטאים גדולים יותר מכם".

מכם? למה הוא מעלה את החטא שלהם? הם לא שאלו אותו לדעתו על החטא שלהם. הם רצו לדעת על האחרים. הם רצו לדעת מה משמעות האסונות לגבי הקורבנות, לא לגבי שאר בני האדם. זאת הסיבה שתשובתו של ישוע מדהימה. למעשה, הוא אמר שמשמעות האסונות האלה תקפה לגבי כל בני האדם, והיא: "חזרו בתשובה או שתאבדו". הוא אומר את זה פעמיים: "אם לא תחזרו בתשובה, כולכם תאבדו כמותם" (פס' 3). ושוב, "אם לא תחזרו בתשובה, כולכם תאבדו כמותם" (פס' 5).

קריאה רחמנית כל עוד יש זמן

מה ישוע עשה? הוא הסיט את המוקד של האנשים שפנו אליו. השאלה שלהם נבעה מתדהמה, אבל התדהמה לא התמקדה במקום הנכון. הם נדהמו שהקורבנות נרצחו באכזריות כה רבה ונמחצו תחת המגדל למוות חסר משמעות. אבל ישוע אמר במילים אחרות: "אתם צריכים להתמלא תדהמה שאתם לא נרצחתם ולא נמחצתם למוות. בעצם, אם לא תחזרו בתשובה, אתם עצמכם תגיעו לגור דין כזה בבוא היום".

מכאן אני מסיק שאלוהים מעביר לנו בכל אסון מסר של רחמים. המסר הוא שכולנו חוטאים ומועדים לאבדון, והאסונות הם הזמנה של חסד מאלוהים לחזור בתשובה ולהיוושע כל עוד יש זמן. ישוע הפנה את תשומת הלב מהמתים אל החיים ובעצם אמר: "בואו לא נדבר על המתים, בואו נדבר עליכם. זה יותר דחוף. מה שקרה להם קשור אליכם. הבעיה הכי גדולה שלכם אינה החטא שלהם אלא החטא שלכם". אני חושב שזהו המסר של אלוהים לעולם בהתפרצות של מגפת הקורונה. הוא קורא לעולם לחזור בתשובה כל עוד יש זמן.

מהי חזרה בתשובה

בוא נחדד את הדברים. מהי חזרה בתשובה? המושג בברית החדשה מייצג שינוי של הלב ושינוי של המחשבות. לא רק שינוי שטחי של דעה אלא השתנות עמוקה שבעקבותיה אנחנו תופסים את אלוהים ואת ישוע כפי שהם ומוקירים אותם בהתאם. ישוע תיאר את השינוי הזה כך:

ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך.
(מתי כב 37; ראה דבר' ו 5).

האווהב את אביו או את אימו יותר ממני אינו כדאי לי,
והאווהב את בנו או את בתו יותר ממני אינו כדאי לי.
(מתי י' 37).

במילים אחרות, החזרה בתשובה גורמת לנו לאהוב את אלוהים בכל מאודנו ולאהוב את ישוע יותר מכל קרובינו. זה השינוי העמוק ביותר שהיא אמורה לחולל בליבנו ובמחשבותינו.

למה ישוע רצה להזהיר אותנו שלא נאבד?

ישוע אמר שכולנו נאבד אם לא נחזור בתשובה, שכן כולנו המרנו את אלוהים, האוצר היקר מכול, בדברים פחותי ערך שאנחנו אוהבים יותר (רומ' א' 22-23), וכולנו רצינו את ישוע פחות משרצינו כסף, בידור, חברים ומשפחה. הסיבה לכך שכולנו ראויים למוות איננה רשימה של כללים שהפרנו אלא שלמות אין סופית שבזנו לה - השלמות האין סופית של אלוהים כפי שהיא מתגשמת בישוע למעננו.

ההעדפות שלנו אובדניות

חזרה בתשובה משמעה להתעורר ולהבין שההעדפות שלנו אובדניות. אנחנו מעדיפים פח על זהב, יסודות של חול על פני סלע איתן, משחקים בביבים על פני חופשה על שפת הים. סי אס לואיס כתב:

אנחנו יצורים הפכפכים המתעסקים באלכוהול, במין ובשאפתנות בזמן שאנחנו יכולים לזכות בשמחה אין סופית. אנחנו כמו ילד חסר דעת שמעדיף להכין עוגות חול בשכונת עוני כי הוא איננו מסוגל להבין את ההזמנה לצאת לחופשה על שפת הים. אנחנו מסתפקים במעט להחריד.⁵

קריאה להשתנות בהתאם לשלמותו האין סופית של המשיח

השמחה האין סופית שלואיס מזכיר היא החוויה שבה אנחנו רואים את שלמותו, את יופיו ואת גדולתו של המשיח, וטועמים ונהנים מהם.

הישענות על המשיח

אלוהים מראה לנו באמצעות הקורונה, באופן מאוד כואב וברור, ששום דבר בעולם אינו יכול להעניק לנו את הביטחון והסיפוק שהשלמות והגדולה האין סופיים של ישוע יכולים להעניק לנו. המגפה הכלל-עולמית שוללת מאיתנו חופש תנועה, פעילות עסקית וקשרים אישיים פנים אל פנים. היא שוללת את הביטחון ואת הנוחות שלנו. בסופו של דבר, היא עלולה ליטול גם את חיינו. אלוהים מרשה לכל זה לקרות כדי לעורר אותנו ולגרום לנו להישען על המשיח. במילים אחרות, הוא הופך את האסון להזדמנות להציג את המשיח לעולם, כי גדולת המשיח הנשגבת והעונה על כל צורך, מאירה באור חזק יותר כאשר המשיח נותן לנו שמחה בשעת מצוקה.

מתנת הייאוש

חשוב לדוגמה למה אלוהים הביא את שאול המשיח למצב שבו הוא נואש מחייו:

אחים, איננו רוצים שייעלם מכם דבר הצרה שעברה עלינו באסיה. נלחצנו ללא נשוא עד כדי כך שנואשנו אפילו מחיינו. פסק דין מוות קינן בתוכנו וזאת כדי שלא נבטח בעצמנו אלא באלוהים המחיה את המתים.
(קור"ב א 8-9)

שאול איננו רואה בייאוש הזה חוויה שטנית או מקרית. יש לחוויה הזאת מטרה, והמטרה הזאת היא של אלוהים. החוויה,

שהעמידה את חייו בסכנה, נועדה "כדי שלא נבטח בעצמנו אלא באלוהים המחיה את המתים" (פס' 9).

זהו המסר של הקורונה: הפסיקו להישען על עצמכם ופנו לאלוהים. אתם אינכם יכולים אפילו לעצור את המוות. אלוהים יכול להקים את המתים. וכמובן, הישענות על אלוהים איננה הופכת את המשיחיים לחסרי מעש. המשיחיים מעולם לא היו חסרי מעש. ההישענות על אלוהים משמעה שהוא הבסיס, הדוגמה והמטרה של כל המעשים שלנו. שאול השליח כתב: "אדרבא, עמלתי יותר מכולם אך לא אני אלא חסד אלוהים אשר איתי" (קור"א טו 10).

הקורונה קוראת לנו לראות באלוהים את המציאות החשובה ביותר המחלחלת אל כל תחום בחיינו. חיינו תלויים בו יותר משהם תלויים בנשימה. ולפעמים אלוהים נוטל מאיתנו את נשימתנו כדי שנשליך את עצמנו עליו.

מהם קוצים?

חשוב על מטרת אלוהים בקוץ המכאיב שהיה בבשרו של שאול השליח:

וכדי שלא אתנשא בגלל ההתגלויות הנעלות, ניתן לי קוץ בבשרי - מלאכו של השטן - להכותני כדי שלא אתנשא. על זאת התחננתי שלוש פעמים אל האדון להסירו ממני. אך הוא אמר לי: "די לך חסדי, כי בחולשה תושלם גבורתי". על כן בשמחה רבה אתגאה בחולשותיי כדי שתשרה עליי גבורת המשיח.
(קור"ב יב 7-9)

אלוהים בירך את שאול בהתגלויות נעלות. הוא ראה את הסכנה שבגאוה, והשטן ראה את הסכנה שבאמת ובשמחה.

קריאה להשתנות בהתאם לשלמותו האין סופית של המשיח

אלוהים מכוון את השטן כך שתוכניתו לפגוע בעדותו של שאול בעצם ממלאת את השליח בענווה ובשמחה. שאול סובל מקוץ בבשרו - "מלאכו של השטן". שליחו של השטן, וגם שליח אלוהים! איננו יודעים מה היה הקוץ, אבל אנחנו יודעים שקוצים מכאיבים. ואנחנו יודעים גם ששאול ביקש מישוע שלוש פעמים שייקח ממנו את הקוץ הזה.

אבל ישוע לא נאות. הייתה לו מטרה בכאב הזה: "בחולשה תושלם גבורתי" (פס' 9).

המטרה שלו הייתה להאיר באמצעות האמונה והשמחה האיתנות של שאול, כך שבני האדם יבינו שהמשיח יקר יותר מבריאות. ומה הייתה התגובה של שאול למטרה הזאת? "על כן, בשמחה רבה אתגאה בחולשותי" (פס' 9).

בשמחה רבה! איך זה יכול להיות? למה שאול מוכן לחבק את הקוץ שלו בשמחה? כי המטרה הגדולה ביותר בחייו היא שהמשיח ירומם בגופו, בין שהוא חי ובין שהוא מת (פיל' א 20). השמחה של שאול השליח הייתה לראות את יופיו של ישוע, להוקיר את ישוע, לראות בו את האוצר היקר מכול ולהראות לעולם שהמשיח טוב יותר מבריאות ומחיים. המשוררת המשיחית מרתא ניקולסון (1898-1953) כתבה שיר יפהפה בשם The Thorn ("הקוץ"), המסתיים בשורות אלה:

למדתי שעם כל קוץ שהוא נותן, הוא מרעיף את שפע חסדיו.
הוא נועץ את הקוץ במסווה המוסט וכך מגלה את פניו.

הרווח שבהפסד

שאול קיבל את ההפסד כי בהפסד, הרווח שמקנה המשיח מלא יותר:

ולא עוד אלא שאני חושב את הכול להפסד בגלל היתרון לדעת את המשיח ישוע אדוני אשר למענו הפסדתי את כל הדברים. ואני חושבם לפסולת בשאיפתי להרוויח את המשיח. (פיל' ג 8)

זאת המשמעות של חזרה בתשובה: שינוי של הלב ושל המחשבות כך שאלוהים במשיח הופך ליקר יותר מהחיים. "כי טוב חסדך מחיים, שפתיי ישבחונך" (תהי' סג 4). שאול האמין בזה. זה נכון בחיים ובמוות. בחיים כי המשיח הוא הנועם שבכל שמחה ועולה על כולן. ובמוות כי "שובע שמחות את פניך. נעימות בימינך נצח" (תהי' טז 11).

מגפת הקורונה היא חוויה של הפסד - מההפסד הקל ביותר של נוחות ועד האובדן הגדול של חיים. ואם אנחנו יודעים מהו סוד שמחתו של שאול, נוכל לראות בהפסד יתרון. זה המסר של אלוהים לעולם. חזרו בתשובה ושנו את חייכם בהתאם לשלמותו האין סופית של המשיח.

פרק 10

מעשים טובים בשעת סכנה

תשובה 5

נגיף הקורונה הוא הקריאה של אלוהים לאנשיו להתגבר על רחמים עצמיים ועל פחד ולעשות באהבה, באומץ ובשמחה מעשים טובים המפארים את אלוהים.

ישוע ציווה על תלמידיו: "כך יאר נא אורכם לפני בני אדם, למען יראו את מעשיכם הטובים וכבדו את אביכם שבשמיים" (מתי ה 16). כדאי לשים לב שבהקשר שישוע אמר את הדברים, מלח הארץ מלוח יותר ואור העולם זוהר יותר כי המעשים הטובים נעשים אפילו בעת מצוקה.

אור זוהר באפלה ובסכנה

ישוע אמר קודם לכן: "אשריכם אם יחרפו וירדפו אתכם ויעלילו עליכם בגללי. שמחו וגילו כי שכרכם רב בשמיים. הרי כך רדפו

את הנביאים שהיו לפניכם" (מתי ה 11-12). ומייד אחרי כן הוא אומר: "אתם מלח הארץ" (מתי ה 13-16).

עוצמתה ואורה של האמונה המשיחית אינם במעשים טובים כשלעצמם, אלא במעשים טובים שנעשים למרות הסכנה. אנשים רבים שאינם משיחיים עושים מעשים טובים, אבל רק לעיתים רחוקות בני אדם נותנים כבוד לאלוהים בזכות המעשים האלה. נכון, הסכנה במתי ה הייתה רדיפות, לא חולי. אבל העיקרון הוא אותו עיקרון. מעשים של אהבה בהקשר של סכנה, בין שמדובר בחולי ובין שמדובר ברדיפה, מצביעים בבירור על העובדה שהמעשים האלה נעשים בזכות תקווה באלוהים. לדוגמה, ישוע אמר:

כשאתה עורך משתה, הזמן את העניים, את בעלי המום,
את הפיסחים והעיוורים. ואשרך שאין להם לגמול לך כי
בתחיית הצדיקים ישולם לך.
(לוקס יד 13-14)

התקווה באלוהים לגבי החיים שלאחר המוות ("בתחיית הצדיקים ישולם לך") מאפשרת למאמינים לעשות מעשים טובים שאין להם שום סיכוי לקבל עליהם גמול בעולם הזה. כך גם לגבי מעשים טובים המעמידים אותנו בסכנה, במיוחד בסכנת מוות.

כיצד כיפא יישם את דברי ישוע

כיפא השליח מבליט יותר מכל מחבר אחר בברית החדשה את הדברים המפורשים שישוע לימד על מעשים טובים:

היטיבו את דרכיכם בגוים כדי שיתבוננו במעשיכם הטובים
ויהללו את אלוהים ביום פקודה על אותם הדברים שבגללם
השמיצו אתכם כעושי רעה.
(פטר"א ב 12)

כיפא אומר דברים דומים על מעשים טובים נוכח סכנה: "לכן גם הסובלים כרצון אלוהים יפקידו נא את נפשותיהם ביד הבורא הנאמן, בעשיית הטוב" (פטר"א ד 19). במילים אחרות, אל תיתן לחשש מפני סבל או לסבל ממשי למנוע ממך לעשות מעשים טובים.

ישוע מת כדי לברוא מעשים טובים בעת סכנה

כיפא מקשר בין החיים החדשים האלה לבין מותו של ישוע בעד חטאינו: "הוא [ישוע] אשר את חטאינו נשא בגופו על העץ כדי שנמות לגבי החטא ונחיה לצדקה" (פטר"א ב 24). בזכות המשיח, המשיחיים ממיתים את החטא ומתמסרים למעשי צדקה.

שאל מחבר באופן דומה בין מותו של המשיח לבין שקידתם של המשיחיים על מעשים טובים: "[המשיח] אשר נתן את עצמו בעדנו כדי לפדות אותנו מכל עוול ולטהר לו עם סגולה שוקד על מעשים טובים" (טיט' ב 14). שאל מבהיר שהמעשים הטובים האלה מכוונים גם כלפי משיחיים וגם כלפי לא משיחיים. "לכן בעוד יש לנו הזדמנות, נגמול טוב לכל אדם, ובייחוד לבני אמונתנו" (גלט' ו 10). "היזהרו שלא יגמול איש לאיש רעה תחת רעה. בכל עת חתרו להיטיב איש עם רעהו וגם עם כל אדם" (תסל"א ה 15).

טוב לב בעת סכנה מפאר את המשיח

המטרה האולטימטיבית של אלוהים לגבי אנשיו היא שנביא כבוד לכוחו, ונעצים את השלמות של בנו, ישוע המשיח. "אם תאכלו או תשתו או כל מה שתעשו - עשו את הכול למען כבוד אלוהים" (קור"א י 31). "הציפייה הגדולה והתקווה האיתנה שלי היא שהמשיח ירומם ויתגדל בגופי, בין שאחיה ובין שאמות" (פיל' א 20 בשכתוב שלי).

הכול למען כבוד אלוהים. המשיח ירומם גם בחיים וגם במוות. זוהי המטרה העצומה שאלוהים קבע לחיי האדם. לכן, אחת ממטרות אלוהים בקורונה היא שאנשיו ימיתו את הרחמים העצמיים ואת הפחד ויתמסרו למעשים טובים נוכח הסכנה. משיחיים צריכים להימשך לצורך, לא לנוחות, לאהבה, לא לביטחון. זה האופי של המושיע שלנו. זאת הסיבה שהוא מת.

המופת של הקהילה הקדומה

רודני סטרק מציין בספרו The Triumph of Christianity (ניצחון המשיחיות) שבמאות הראשונות של הקהילה המשיחית, "העיקרון המהפכני באמת היה שהאהבה של המשיחיים חייבת לחצות את גבולות המשפחה ואפילו את גבולות קהילת המאמינים, ולהגיע לכל מי ששרוי בצורך".⁶

שתי מגפות גדולות היכו באימפריה הרומית בשנים 165 ו-251 לספירה. מחוץ לקהילה המשיחית לא היה שום יסוד תרבותי או דתי לרחמים ולהקרבה. "לא הייתה שום אמונה שלאלים אכפת מענייניהם של בני האדם".⁷ ו"רחמים נתפסו כליקוי אופי, וחמלה כרגש פתולוגי. רחמים מניעים אדם להעניק עזרה או הקלה שהצד המקבל איננו ראוי להם, ולכן הם מנוגדים לצדק".⁸ משום כך, הרופאים ברחו לאחוזותיהם בכפר בעוד שליש מבני האימפריה היו על סף מוות ממחלה. אנשים שהיו להם תסמינים של המחלה גורשו מבתיים. הכוהנים נטשו את המקדשים. אבל סטארק מציין: "המשיחיים טענו שיש להם תשובות, ומעל הכול הם פעלו בהתאם לצורך".⁹

התשובות שלהם היו סליחת החטאים באמצעות ישוע והתקווה לחיי נצח אחרי המוות. המסר הזה היה מסר חשוב בתקופה של חוסר אונים מבחינה רפואית וייאוש מוחלט.

בפועל, משיחיים רבים דאגו לחולים ולגוססים. לקראת סוף המגפה השנייה כתב הבישוף דיוניסיוס מאלכסנדריה איגרת ובה הילל את חברי קהילתו:

רוב האחים שלנו הפגינו אהבה ונאמנות ללא גבולות. הם מעולם לא דאגו לעצמם וחשבו רק על זה. הם דאגו לחולים והתעלמו מהסכנה, דאגו לכל צורכיהם ושירתו אותם באהבת המשיח, ונפרדו איתם מהחיים האלה בשלווה ובאושר.¹⁰

בורות

הדאגה הזאת לחולים ולעניים, שנבעה מהמשיח וסתרה את ערכי החברה המקובלים, הרחיקה עם הזמן רבים מעבודת האלילים הרווחת וקירבה אותם לאמונה במשיח. מאתיים שנה לאחר מכן, כאשר הקיסר יוליאנוס (332-363 לספירה) רצה להפיח חיים חדשים בדת הרומית הקדומה וראה באמונה המשיחית איום הולך וגובר, הוא כתב בתסכול לכוהן העליון של גלטיה:

האתאיזם [כלומר, האמונה המשיחית] התקדם במיוחד באמצעות השירות והאהבה שהפגינו המשיחיים כלפי זרים, והמאמצים שעשו לקבור את המתים. זוהי שערורייה ששום יהודי איננו קבצן ושהגליליים חסרי האלוהים האלה [כלומר, המשיחיים] דואגים לא רק לעניים שלהם אלא גם לשלנו, בעוד אלה השייכים לנו מצפים לשווא לעזרה מאיתנו.¹¹

הקלה בסבל שאלוהים שלח

אין שום סתירה בין התפיסה שהקורונה היא פועל אלוהים, לבין הקריאה למשיחיים ליטול סיכונים כדי להקל את הסבל

שהיא גורמת. אלוהים הכניע את העולם לחטא ולסבל אחרי החטא הקדמון, ומאז ועד היום הוא קבע שאנשיו ישאפו להציל את האובדים למרות האבדון שהוא גזר עליהם. אלוהים עצמו בא לעולם בדמותו של ישוע המשיח כדי להציל את בני האדם מהמשפט הצודק שהוא עצמו גזר (רומ' ה' 9). זאת המשמעות של צלב המשיח.

לכן, המעשים הטובים של אנשי אלוהים צריכים לכלול תפילות שאלוהים ירפא את החולים, יטה את ידו ויעצור את המגפה ויספק לנו מרפא. אנחנו מתפללים לגבי הקורונה ופועלים להקל את הסבל שהיא ממיטה, כשם שאברהם לינקולן התפלל לסופה של מלחמת האזרחים ופעל להביא לסיומה על אף שראה בה את משפט אלוהים:

אנחנו מקווים, מייחלים ומתפללים מעומק ליבנו שהמכה האיומה הזאת, המלחמה, תחלוף עד מהרה. אבל אם אלוהים רוצה שהיא תימשך עד שכל העושר שהצטבר בזכות מאתיים וחמישים שנות עבדות ללא שכר ירד לטמיון, ועד שתחת כל טיפת דם שניגרה בגלל השוט תישפך טיפה אחרת בגלל החרב, עלינו לומר כשם שנאמר לפני שלושת אלפים שנה: "משפטי ה' אמת, צדקו יחדיו".

אלוהים פועל את פעולתו, וחלק ניכר ממנה נעשה בחשאי. לנו יש משימה משלנו ועלינו לעשותה. אם אנחנו בוטחים בו ומצייתים לדברו, הוא יגרום לכך שריבונותו ושירותנו יגשימו את מטרותיו החכמות והטובות.

פרק 11

שחרור השורשים כדי להגיע לעמי העולם

תשובה 6

באמצעות נגיף הקורונה, אלוהים משחרר את השורשים של משיחיים בכל רחבי העולם שכבר מושרשים היטב במקומם, כדי שהם יהיו פנויים לשלב חדש לגמרי ויצאו עם בשורת המשיח לעמי העולם שעוד לא שמעו עליה.

אולי נראה מוזר לקשר בין הקורונה לבין ארגוני השליחות להפצת הבשורה כי בטווח הקצר הקורונה עוצרת את הנסיעות, את המעבר בין ארצות ואת ההתקדמות של הפצת הבשורה. אבל אינני חושב על הטווח הקצר. באמצעות הסבל והתפוכות בהיסטוריה, אלוהים הביא את קהילתו למצבים שאליהם היא צריכה להגיע. אני טוען שהוא יעשה זאת שוב באמצעות ההשפעה ארוכת הטווח של הקורונה.

רדיפה כחלק מתוכנית מחושבת להכרזת הבשורה

חשבו לדוגמה כיצד הוציא אלוהים את אנשיו מירושלים ושלח אותם להפיץ את הבשורה ביהודה ובשומרון. ישוע הורה לתלמידיו להכריז את הבשורה בעולם כולו, "בירושלים... בכל יהודה ושומרון, עד קצה הארץ" (מה"ש א 8). אבל עד פרק ח של מעשי השליחים, עדיין נראה שהכרזת הבשורה הצטמצמה לירושלים.

מה נדרש כדי לגרום לקהילה להכריז את הבשורה? מותו של סטפנוס ורדיפות. מייד אחרי שסטפנוס נהרג בגלל אמונתו בישוע (מה"ש ז 60), פרצה רדיפה:

ביום ההוא החלה רדיפה גדולה נגד הקהילה בירושלים, וכולם נפוצו באזורי יהודה ושומרון חוץ מן השליחים... האנשים שנפוצו עברו בארץ ובישרו את דבר אלוהים. (מה"ש ח 1-4)

כך הניע אלוהים את אנשיו - באמצעות מוות ורדיפות. סוף סוף שמעו יהודה ושומרון את הבשורה. דרכי אלוהים אינן הדרכים שלנו, אבל התוכנית שלו לגבי הבשורה תושלם לבטח. ישוע אמר שכך יהיה, ודברו איננו מכזיב. "על הצור הזה אבנה את קהילתי, ושערי שאול לא יגברו עליה" (מתי טז 18). "ובשורה זו של המלכות תוכרז בכל העולם לעדות לכל הגויים, ואחרי כן יבוא הקץ" (מתי כד 14). לא "אולי תוכרז" אלא "תוכרז".

עיכובים הם התקדמות מחושבת

אולי נדמה לנו שהתפרצות הקורונה מעכבת את הפצת הבשורה בעולם. אני מסופק. דרכי אלוהים בדרך כלל כוללות עיכובים לכאורה המובילים להתקדמות מחושבת.

שחרור השורשים כדי להגיע לעמי העולם

ב-9 בינואר 1985 נעצר ריסטו קוליצי'ב, מנהיג קהילה בבולגריה, והושלך לכלא. פשעו היה שהוא הכריז את דבר אלוהים לקהילתו אף על פי שהמדינה מינתה לתפקיד המנהיג אדם אחר, שהקהילה לא בחרה בו. המשפט שלו היה לעג לצדק, והוא נידון לשמונה חודשים בכלא. לאורך תקופת המאסר שלו בכלא, הוא הכריז על המשיח בכל דרך אפשרית.

כאשר הוא השתחרר, הוא כתב: "גם האסירים וגם הסוהרים שאלו שאלות רבות, והתברר ששירות המשיח שם היה פורה יותר משיכולנו לצפות שיהיה בקהילה. שירתנו את אלוהים טוב יותר בכלא משיכולנו לעשות זאת אילו היינו חופשיים".¹²

אלוהים פועל כך פעמים רבות. הממדים הבין-לאומיים והחומרה של הקורונה גדולים מכדי שאלוהים יבזבז אותם. הם ישרתו את מטרתו הכלל-עולמית להכריז את הבשורה לעולם כולו, ודבר לא יסכל אותה. ישוע לא שפך את דמו לשווא. ובהתגלות ה-9 כתוב שבדמו הוא קנה לאלוהים אנשים "מבני כל שבט ולשון, מכל עם ואומה". הוא יקבל את הגמול על סבלו, ואפילו מגפות ישרתו את הגשמת המשימה הגדולה שהטיל על תלמידיו.

תפילה לסיום

אבינו שבשמיים,

ברגעינו הטובים ביותר, בחסדך, איננו ישנים בגת שמנים
אלא ערים ומקשיבים לתפילת בנך. עמוק בליבו הוא יודע שהוא
צריך לסבול, אבל מאחר שהוא אדם במלוא מובן המילה, הוא
זועק: "אם אפשר הדבר, העבר נא ממני את הכוס הזאת".

באותו אופן, אנחנו מרגישים עמוק בליבנו שאתה שלחת
את המגפה הזאת בחוכמתך, כדי להשיג את מטרותיך הטובות
והחשובות. גם אנחנו צריכים לסבול. בנך היה חף מפשע. אנחנו לא.

על אף היותנו בני אדם לא מושלמים, אנחנו קוראים כפי שהוא
קרא: "אם אפשר הדבר, העבר נא מאיתנו את הכוס הזאת".

אלוהים, עשה במהירות את הפעולה המכאיבה, הצודקת ומלאת
הרחמים שהחלטת לעשות. אל תשתהה במשפט. אל תעכב את
חמלתך. אלוהים, זכור ברוב רחמין את העניים. אל תשכח את
זעקת הסובלים. שלח לנו מרפא. עזור לנו למצוא תרופה. אנחנו
מבקשים שתציל אותנו - יצירי כפיך העלובים וחסרי האונים -
מהמכאובים האלה.

אבל אל תבזבו את הסבל והצער שלנו. אלוהים, טהר את אנשיך מהעיסוק חסר התועלת בחומרנות עקרה ובהנאות שווא. גרום לנו למאוס בפיתוי של השטן. הסר מאיתנו את השורשים וכל שארית של גאווה, שנאה ואי-צדק. מלא אותנו זעם כלפי היחס המזלזל שלנו בכבודך. פקח את עיני ליבנו להבין ולהוקיר את יופיו של המשיח. הטה את ליבנו לדברך, לבנך ולדרכך. מלא אותנו חמלה ואומץ, ותן שהתנהגות אנשיך תהיה לך לשם ולתהילה.

הושט את ידך וגרום להתעוררות עצומה למען העולם האובד הזה. אל תיתן שהמילים הנוראות מספר ההתגלות ייאמרו על הדור הזה: "ולא שבו ממעשיהם". הכה את נפשותיהם הרדומות של בני האדם כשם שהיכית את גופם. אל תרשה להם להמשיך לישון בחשכת הגאווה וחוסר האמונה. אמור לעצמות האלה ברחמיך הגדולים: "חיו!" וגרום לליבם ולחייהם של מיליוני בני אדם להשתנות בהתאם לשלמותו האין סופית של ישוע.

בשם ישוע,

אמן

מקורות

1. ראה 1918 Pandemic (H1N1 Virus) עודכן ב-20.3.2019, Centers for Disease Control and Prevention, <https://www.cdc.gov/flu/pandemic-resources/1918-pandemic-h1n1.html>
2. ראה Henry Martyn, *Journals and Letters of Henry Martyn* (New York: Protestant Episcopal Society, 1861), 460
3. ראה Martyn, *Journals and Letters*, 210
4. ג'ון לנון, Imagine, הופק על ידי ג'ון לנון, יוקו אונו ופיל ספקטור, Abbey Road, לונדון, 1971.
5. ראה C. S. Lewis, "The Weight of Glory," in *The Weight of Glory and Other Addresses* (1949; repr., New York: Harper, 2009), 26
6. Rodney Stark, *The Triumph of Christianity: How the Jesus Movement Became the World's Largest Religion* (New York: Harper, 2011), 113
7. שם, עמ' 115.
8. שם, עמ' 112.
9. שם, עמ' 116.
10. שם, עמ' 117.
11. ראה Stephen Neill, *A History of Christian Missions*, 2nd ed. (New York: Penguin, 1986), 37–38
12. ראה Herbert Schlossberg, *Called to Suffer, Called to Triumph* (Portland, OR: Multnomah, 1990), 230

ספרים אחרים מאת ג'ון פייפר:

לנצח את הסרטן (הוצאת הגפן).

The Dangerous Duty of Delight

Desiring God

Don't Waste Your Life

Fifty Reasons Why Jesus Came to Die

God Is the Gospel

A Hunger for God

!Let the Nations Be Glad

The Pleasures of God

Reading the Bible Supernaturally

Seeing and Savoring Jesus Christ

Spectacular Sins

A Sweet and Bitter Providence

What Jesus Demands from the World

When I Don't Desire God

Why I Love the Apostle Paul

כל בני האדם רוצים להיות מאושרים. לשם כך האתר שלנו נולד ונבנה. אנחנו רוצים שבכל מקום בני אדם יבינו שככל שאנחנו מוצאים את סיפוקנו באלוהים, כך אנחנו נותנים לו יותר כבוד. אנחנו רוצים שהם יאמצו את האמת לליבם. אספנו את הדברים שג'ון פייפר לימד וכתב בשלושים השנים האחרונות ותרגמנו אותם ליותר מארבעים שפות. אנחנו גם מספקים בכל יום חומרים חדשים בכתב, בשמע ובסרטונים כדי לעזור לך למצוא אמת, מטרה וסיפוק אין סופיים. והכול עומד לרשותך חינם אין כסף הודות לנדיבותם של אנשים שנבנו מהארגון שלנו.

אם אתה רוצה עוד מקורות המלמדים על אושר אמיתי, או אם אתה רוצה ללמוד על הפעילות שלנו ב-Desiring God, אנא בקר באתר שלנו: desiringGod.org

"תקופה זאת חושפת את השבריריות של העולם. היסודות האיתנים לכאורה מזדעזעים ומתערערים. עלינו לשאול את עצמנו: האם רגלינו עומדות על סלע? סלע איתן שלעולם לא ירעד?"

ג'ון פייפר

ב-11 בינואר 2020, נגיף חדש בשם קורונה (Covid-19) גבה בהתאם לדיווחים את קורבנו הראשון במחוז ווהאן שבסין. ב-11 במארס 2020 הכריז ארגון הבריאות העולמי על מגפה כלל-עולמית. בעיצומם של הפחד וחוסר הודאות טבעי לשאול מה אלוהים עושה.

בספרון "המשיח והקורונה", ג'ון פייפר מזמין קוראים מכל רחבי העולם לעמוד על הסלע האיתן, ישוע המשיח. בזכותו הנפש שלנו יכולה להתחזק באלוהים הריבון, האל שמכוון הכול ומושל בכול כדי להגשים את מטרותיו החכמות והטובות השמורות לכל מי שבוטח בו. מה אלוהים עושה באמצעות הקורונה? פייפר מציג לשאלה שש תשובות המבוססות על כתבי הקודש, ומראה שאלוהים פועל ברגע זה בהיסטוריה.

ג'ון פייפר הוא המייסד והמורה הראשי של desiringGod.org והנשיא של Bethlehem College & Seminary. הוא כיהן במשך שלושים ותשע שנים כרועה הקהילה ב-Bethlehem Baptist Church שבמיניאפוליס, מינסוטה. הוא חיבר יותר מחמישים ספרים, ביניהם "לנצח את הסרטן".

